

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Dacă oamenii
 ar ridica ochii
 spre dealurile
 lui Dumnezeu
 și ar privi
 minunatele opere
 ale mâinilor Sale,
 ar putea învăța
 prețioase lecții
 despre adevărul
 divin.

Ellen White

Reformatori blânzi

"Dintre toți oamenii din lume, reformatorii trebuie să fie cei mai neegoști, cei mai binevoitori, cei mai curtenitori. În viața lor, toți trebuie să vadă adevărata bunătate a faptelor neegoiste. ... La fel ca roua și ploile liniștite care cad peste plantele gata să se ofilească, cuvintele să coboare cu blândețe atunci când căutăm să întoarcem pe oameni de la rătăcire. Planul lui Dumnezeu este ca mai întâi să fie câștigată inima. Trebuie să rostim adevărul în dragoste, având încredere în Cel care dă puterea trebuincioasă pentru reforma vieții. Duhul Sfânt va deschide ființa pentru lucrarea cuvântului rostit cu dragoste." (Divina vindecare, pag.110).

Biserica adventistă este izvorâtă din reformațiune și este destinată reformațiunii. Pentru a-și îndeplini această menire, ea însăși trebuie să se reformeze neînțecat. Succesul ei depinde de reușita reformării interne.

Tot mai mulți dintre noi recunoaștem aceasta. Când vedem că răul continuă să se arate, iar deprinderi și mentalități vechi se vădesc în acțiunile noastre, am vrea, parcă, să avem virulența reformatorilor de altădată, să împrumutăm cuvintele aspre ale profeților, să facem, în sfârșit, să se întâmple ceea ce a fost așteptat și visat - curățirea bisericii.

Dar cine? Este aceasta o chemare numai pentru pușini? Dreptul de a soma la schimbarea vieții aparține numai conducătorilor? Sau numai celor veniți de peste ocean? Numai celor a căror pre-

zență în biserică se măsoară în decenii? Sau, dimpotrivă, numai celor veniți în ceasul al unsprezecelea? Sau celor care au dat greș în orice altceva și acum devin reformatori ?

Chemarea la reformă trebuie să răsune din adâncul fiecărei inimi pe care distanța dintre idealul-Hristos și realitatea vieții noastre o doare.

Există, totuși, o limitare. *"Dintre toți oamenii din lume, reformatorii trebuie să fie oamenii cei mai neegoști, cei mai binevoitori, cei mai curtenitori."*

1. Reformatorii sunt răspunsul lui Dumnezeu la nevoia bisericii. Nu ei au nevoie de "trambulina" reformei pentru că nu au reușit să-și găsească un loc în biserică. Ei răspund cu strângere de inimă unei chemări care le produce suferință și sunt satisfăcuți atunci când misiunea se poate încheia.

2. Reformatorii sunt mai mult îndrăgostiți de Isus decât scârbiți de păcătoșenia creștinilor. Întotdeauna ei sunt mulțumiți când ascultătorii lor se împrietenesc cu Isus în loc să se lege de persoana lor. Întotdeauna atitudinea lor este: "El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez."

3. Reformatorii se străduiesc și reușesc să ridice pe cei mai decăzuți, nu doar să tragă spre perfecțiune pe cei în viața cărora au mai detectat o urmă de păcat. Isus a lucrat pentru cărturari, pentru proprii ucenici, dar cel mai mult din sufletul Său a fost dăruit vameșilor și păcătoșilor. Ca rezultat, ei vor intra cei dintâi în Împărăție.

4. Reformatorii dezvoltă o înțelegere cuprinzătoare a reformei vieții. Dacă au o povară pentru un anumit domeniu al vieții,

ei îl așază în contextul sfințirii întregii vieți. Ei nu sunt stăpâniți de un singur gând pe care să-l impună tuturor, indiferent de situație, ca pe un medicament universal.

5. Reformatorii înalță în fața ascultătorilor idealul lui Dumnezeu și au încredere în puterea Lui de a câștiga inimile și de a-l realiza în viața bisericii. Ei respectă libertatea și responsabilitatea credincioșilor. Ei nu luptă împotriva păcatelor altora în locul celor care le săvârșesc.

6. Reformatorii nu uită nici o clipă că ei înșiși sunt doar oameni. De aceea ei primesc cu umilință solțiile pe care alți reformatori li le adresează. Ei luptă împotriva păcatului în primul rând pe terenul inimii lor, nu pe câmpul de bătaie al bisericii.

7. Reformatorii rostesc mulțumirile cu economie și nu ezită să aprecieze părțile bune și mai ales ascultarea, pocăința și progresul. Așa a procedat Mântuitorul, ca și Pavel. Când este păcat, ei îl denunță. Când este pocăință și biruință, le face plăcere să vorbească despre aceasta.

Ei îndeamnă la sacrificiu, dar observă și laudă generozitatea. Ei avertizează pe tineri pentru pericolele lor, dar nu le trec sub tăcere reușitele: "V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari și ați biruit pe cel rău" (1 Ioan 1,14). Ei sunt îngrijorați pentru tendința de a copia moda, dar sunt mișcați de renunțarea la podoabe și lux din viața majorității tinerelor din biserică.

8. În sfârșit, când reforma este împlinită, ei sunt mulțumiți să se întoarcă cu modestie la locul lor, în rând cu toți ceilalți.

ab

DEPARTAMENTE

- 2 Editorial
- 9 Scrisoare deschisă
către biserică
- 12 Isus în imagini
- 15 Tineretul
adventist
- 16 Dialog
- 19 Știri, informații,
anunțuri
- 20 Sănătatea ca mi-
siune

ARTICOLE

- 4 Poziția Uniunii Române cu
privire la organizațiile inde-
pendente
Comitetul Uniunii
- 7 Mantia lui Ilie
Calvin Rock
- 10 Orientare în labirintul religios
Brad Thorp
- 14 SERIAL
Anul 1844
Dumitru Popa
- 17 DIN PRESA ADVENTISTĂ
Protestanți și catolici - re-
gruparea forțelor?
Myon Widmer
- 21 DOCUMENT
Folosirea suplimentelor de
vitamine
Comisia de nutriție

„Dumnezeu va da tot mai mul-
tă lumină, iar vechile adevăruri
vor fi redescoperite și așe-
zate în rama prețioasă a ade-
vărului. Ca ambasadori ai lui
Hristos, noi trebuie să cer-
cetăm Scripturile și să cău-
tăm adevărurile care au fost
ascunse sub gunoii erori-
lor, iar fiecare rază de lumi-
nă primită trebuie să fie co-
municată altora. Un interes va
predomina, un subiect va în-
gھیی pe toate celelalte: Domnul
Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*,
23 decembrie 1890)

În numărul viitor

Nobila artă a încurajării

Victor Parachin

Isus după gratii

Nicolae Butoi
Lucian Cristescu

1844 1994

14 Charles Fitch

15 Tineretul adven-
tist

21 Suplimentele de
vitamine

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
*Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii*

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu,
Viorel Dima, Petre Danci,
Adam Engelhardt, Teodor
Huțanu, Emilian Niculescu,
Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan
Buciuman, Lucian Cristescu,
dr. Constantin Dinu, Lazăr

Forray, Aron Moldovan, Adal-
bert Orban, Beniamin Roșca

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să
creăm un spațiu de dialog în
care să puteți comunica su-
gestii, reacții la articolele pu-
blicate, preferințe pentru anu-
mite subiecte sau abordarea
unor probleme pe care le

socotiți importante. Ne cerem
scuze dacă, din motive de
spațiu, vom reformula unele
scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu
plăcere manuscrise nesolici-
tate. Sunt binevenite infor-
mații și inițiative din viața
comunităților. Aprecieri arti-
cole care tratează aspecte
legate de experiența perso-
nală, puncte de vedere asu-
pra problemelor majore care
ne confruntă, articole pentru
copii. Vă rugăm să păstrați o
copie, deoarece exemplarul

trimis va fi reținut la redacție
pentru o posibilă publicare.
Articolele se vor scrie la două
rânduri și nu vor depăși trei
coli format A4. Ele vor fi
însoțite de numele autorului,
adresa și telefonul. Nu pu-
blicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia
Cuvântul Evangheliei.
Adresa: str. Labirint 116,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXI nr.6

Poziția Uniunii Române cu privire la organizațiile independente (self-supporting)

Noi credem că bunul Dumnezeu, în planul Său de a restatornici Împărăția Sa, a chemat la existență biserica, alcătuită din bărbați și femei care și-au consacrat viața lor Mielului lui Dumnezeu și care nu vor să recunoască o autoritate mai înaltă decât pe cea a Lui. În timp ce pe unii i-a chemat la răspunderi speciale (Efes.4,11), Dumnezeu le-a dat tuturor daruri spirituale, prin Duhul Său, în vederea unei slujiri diverse dar unite, prin care Evanghelia să ajungă la toate sufletele.

În această lumină, noi credem în chemarea preoțească a fiecărui copil al lui Dumnezeu de a-și întrebuința talanții, după sfatul Duhului Sfânt și pricepera sa proprie; și nu disprețuim inițiativele particulare pe care frații, individual sau în grup, le au în vederea promovării Evangheliei și a consolidării unității trupului lui Hristos. Organizația bisericii mondiale recunoaște și apreciază activitățile organizațiilor membrilor laici care se auto-întrețin (self-supporting), adică ce nu depind financiar de bugetul bisericii și își dezvoltă inițiativele în mod privat - dar care acționează în deplin acord cu etica creștină, într-o atitudine de cooperare și sprijin reciproc cu organizația bisericii, la toate nivelele ei.

Colaborări fructuoase

Uniunea Română a apreciat deosebit colaborarea cu organizațiile: **Amazing Facts** și **Quiet Hour** (susținătoare a mai multe campanii evanghelice în România și donatoare de zeci de mii de Biblii); **United Prison Ministries** (promoatoarea și susținătoarea organizației noastre de curând înființate

"Serviciul Umanitar pentru Penitenciare"); **Laymen Ministries News** (donatoarea a mai multe sute de mii de broșuri și studii biblice); **Wildwood Medical Center** (susținătoarea centrului medical de la Hergheia, Mureș); **Romanian Ministries International** (susținătoarea a câteva campanii de evanghelizare și a câtorva evangheliști voluntari) precum și cu alte asociații, independente în ceea ce privește bugetul, dar dependente în ce privește spiritul colaborării și al unității în Hristos. Uniunea Română rămâne deschisă în continuare pentru lărgirea relațiilor de conlucrare cu alte asemenea organizații care sunt în rânduială cu regulile bisericii mondiale.

Institutul Hartland

În dreptul organizației private și independente americane Hartland, în urma activității ei pe teritoriul României, am remarcat nivelul la care reprezentanții ei înfățișează standardele bisericii, zelul lor misionar, preocuparea pentru instruirea tineretului precum și grija pentru păstrarea poziției tradiționale a adventismului. Nu avem capacitatea să ne exprimăm vreo apreciere cu privire la tensiunea existentă între Institutul Hartland și conducerea generală a bisericii. Înțelegem că poziția critică a Institutului față de organizația bisericii reprezintă o reacție la tendințele liberale a unor credincioși din occident. Cunoaștem de asemenea faptul că persoane bine intenționate din SUA percep Institutul Hartland ca pe o mișcare reformatoare, susținându-l din convingeri sincere.

Ceea ce însă ne îngrijorează este faptul că, odată cu aceste afirmări pozitive, pătrunde și o subtilă forță centrifugă ce subminează unitatea bisericii și autoritatea organizației, ceea ce confirmă străvechea strategie "divide și stăpânește". Pentru timpurile din urmă în care trăim, știm că Satana nu va lăsa nefolosită calea de a amăgi pe cei aleși, prezentându-se ca "înger de lumină" în acord cu idealurile lor cele mai înalte și îndrăgite, strecurând apoi în liniște sămânța criticismului, neîncrederii și a dezbinării.

Prezentăm mai jos situațiile ce ne determină îngrijorarea:

1. Pătrunderea Institutului Hartland în România și demararea activității sale.

În vreme ce toate celelalte organizații self-supporting au luat mai întâi contactul cu uniunea și cu conferințele, Hartland-ul a penetrat neanunțat în câmpul misionar român, folosindu-se de anonim. Oricine poate vizita orice loc, dar atunci când intenționează să stabilească o lucrare - mai ales pe termen lung - este etic să ia de la început legătura cu factorii de răspundere. Acțiunile Hartland au debutat într-un climat de confuzie, câștigând teren din aproape în aproape, aducând pe membri și pe responsabili în fața unor fapte împlinite. Nu este un fapt singular întrebuințarea de proceduri necinstite (difuzarea de formulare de participare pentru Apold cu ocazia Congresului tineretului '93, chiar după ce, de la podium, se rostise o punere în gardă față de Hartland; uzarea necinstită de titluri - pastor, profesor - de către cei ce nu le dețin sau le dețin nerecunoscut de bise-

rică ori de învățământul public; încălcarea unor înțelegeri clare privind limitarea unor manifestări; și chiar ascunderea cu știință a adevărului, lucru ce le-a fost adus la cunoștință, fără replică).

2. Starea de conflict față de organizația bisericii.

Din 1992, în urma acumulării de tensiuni încă din 1988, Institutul Hartland se află în opoziție declarată față de Conferința Generală, chestiunea de fond fiind necunoașterea autorității bisericii, problema de formă constituind încălcarea principiului administrării zecimii. Considerându-i pe cei ce poartă diferite răspunderi doar ca administratori și nu conducători spirituali (casetă video "Issues - an other perspective"), conducătorii Hartland-ului pun sub semnul întrebării o serie de hotărâri, printre care și prevederea Manualului care, în conformitate cu poziția adoptată încă din anul 1876, stabilește: "Zecimea este a Domnului și ea trebuie să fie adusă ca un act de închinare la trezoreria conferinței prin comunitatea de care membrii aparțin."¹

Institutul Hartland în schimb se încumetă să primească și să administreze după judecata personală zecimea Domnului. Acest spirit este apoi transmis și celor pe care-i

contactează (de ex., predicarea unor subiecte ca "autoritatea în biserică"; determinarea unui grup de tineri să creadă că zecimea poate fi folosită și în alte scopuri bune, de lucrare, și nu doar prin administrarea bisericii; declararea, în cele două scrisori ale președintelui Institutului Hartland către președintele uniunii că, în ciuda solicitării de a se retrage, ei au hotărât totuși să continue; iar dacă nu se acceptă cooperarea cu ei, 'aproape garantat vor fi dificultăți și dezbinări', de vină fiind însă Uniunea Română... Când Conferința Generală ne solicită reținere față de Hartland, a intra în legături neoficiale, subterane, cu această organizație independentă ar însemna duplicitate și lipsă de integritate, care sunt evidente atitudini condamnabile.)

Considerăm inacceptabile atât stăruința Hartland-ului de a veni cu orice preț, ca și presiunile exercitate asupra conștiinței noastre pentru colaborare obligatorie. Considerăm de asemenea că nu este cinstit ca, în vreme ce nu acceptă autoritatea bisericii, Hartland-ul să se folosească totuși de structura bisericii pentru a-și răsădi programe și activități paralele, asigurându-și în acest fel și aderenții și dovezi de activitate, care să-i asigure în continuare o bună notorietate.

Institutul Hartland dă de înțeles că se consideră autoritate suficientă (ca atunci când efectuează botezuri fără a avea împuternicire din partea organizației - Ev 513), ca să ia hotărâri de a deschide câmpuri misionare acolo unde deja există câmpuri misionare organizate și o biserică activă.

Împotriva atitudinii mesianiste (exprimată prin convingerea că ei, Hartland, trebuie să apere biserica română de influențele rele ce vor veni, în ciuda faptului că le lipsește chemarea din partea uniunii, ba chiar împotriva hotărârii ei), E. G. White avertizează: "Când oamenii se înalță, gândind că sunt necesari pentru ca marele plan al lui Dumnezeu să aibă succes, Dumnezeu face să fie înlăturați și dă dovada că El nu este dependent de ei. Lu-

crarea nu încetează din cauza îndepărtării lor ci merge mai departe cu o putere și mai mare". (HLL 405)

3. Importul, în biserică din România, al conflictelor și tensiunilor specifice comunității și societății americane (precum subiectul "celebration"; disputa privind "natura umană căzută a Domnului Hristos"; conflictul dintre organizațiile independente și conducere).

Conjunctura istorică specifică țării noastre, cât și moștenirea bisericii adventiste române fac ca aceste frământări să fie impropriu nouă.

4. Deplasarea accentului, de pe principiile-stâlpi ale doctrinei specifice bisericii adventiste către aspecte teologice aflate încă în studiu și asupra cărora Biserica nu s-a pronunțat oficial în trecut.

Institutul Hartland critică poziția bisericii mondiale cu privire la unele subiecte (ca "natura umană căzută a Domnului Hristos"); sau insistă asupra unor aspecte ce nu au voie să constituie criterii de testare a calității de membru (printre care figurează și atitudinea față de zahăr și lapte. Dietă și Hrană 462 e.)

Este adevărat că natura umană a Domnului Hristos este lucrul cel mai de preț pentru noi, întrucât toată plinătatea Dumnezeirii, care este iubire, s-a descoperit în trupul nostru, pentru ca iubirea aceasta să ne adune pe toți într-un singur Trup, și nu să ne dezbină în dispute teologice intolerante și criticiste. Noi suntem mântuiți prin Hristos și nu prin hristologie; prin cunoașterea Lui experimentală și nu prin cunoașterea Lui speculativă. Înmulțirea punctelor de credință de către Hartland pentru examinarea candidaților la botez reușește mai degrabă să abată atenția de la Hristos, conducând nefericit spre legalism.

5. Concentrarea activității lor asupra adolescenților și a tineretului.

Constatăm că, în contrast cu posibilitățile noastre destul de limitate, Hartlandul exploatează dorința tinerilor după instruire precum și capacitatea lor de a se atașa

¹ Serva Domnului scria: "Unii nemulțumiți au spus: 'Nu voi mai plăti zecime fiindcă n-am încredere în modul eum sunt administrate lucrurile în conducerea lucrării'. Dar vreți să jefuiți pe Dumnezeu pentru că gândiți că administrarea lucrurilor nu este corectă? Aduceți-vă plângerea în mod deschis celor în drept, într-un spirit creștin... Dar nu vă retrageți contribuția la lucrarea lui Dumnezeu, dovedindu-vă necredincioși fiindcă alții nu procedează corect". (9T 249)

"Mi-a fost arătat că... atunci când se exercită judecata Conferinței Generale, care este cea mai înaltă autoritate pe care o are Dumnezeu pe pământ, independența personală și judecata personală nu trebuie să fie menținute, ci să dovedim supunere. Eroarea ta a fost aceea de a menține în mod persistent propria ta judecată despre datoria ta în opoziție cu glasul celei mai mari autorități pe care o are Dumnezeu pe pământ... Se pare că n-ai avut o înțelegere adevărată a puterii pe care a dat-o Dumnezeu Bisericii Lui în glasul Conferinței Generale." (3T 492)

cu putere de idealuri înalte, beneficiind de lipsa lor de experiență, de discernământul și maturitatea lor încă nestabilizată. Considerăm ca necinstită manipularea afectivității lor prin propuneri atrăgătoare și oferte gratuite (publicații, participare la tabere, invitații în străinătate), cu prețul instrăinării lor de conducători (cum demonstrază pregătirea sufletească a tinerilor la Apold cu prevestirea că "administrația se va opune, că vor lua atitudine contra"; sau mărturisirea mai multor participanți privind pierderea încrederii lor în conducători, după tabără).

Organizațiile independente ale lui Ron Woolsey și Les Balsiger

În timp ce animatorii de la Institutul Hartland sunt membri ai bisericii, Ron Woolsey (conducătorul organizației private "The Narrow Way" - Căderea îngustă) și Les Balsiger (conducătorul casei de editură "The Printed Page" - Pagina tipărită) și-au pierdut această calitate. Activitatea lor este restrânsă la vizitarea cu precădere a unor comunități din județul Sălaj și promovează fățiș spiritul de răzvrătire față de organizație (ei afirmă că relele vin de la conducerea bisericii care repetă prigoana Sinedriului împotriva apostolilor reprezentați prin ei). Încercând o apropiere de frații noștri prin cadouri și oferte de sponsorizare a diferite proiecte, (printre care construirea, din fondurile lor, a unui locaș de închinare ce să nu intre în administrarea conferinței locale), ei difuzează literatură în limba română și maghiară ce, împreună cu afișarea acelorași standarde înalte, generează criticism și dezbinare. Alături de citare abundentă a Spiritului Profetic, nu se sfiesc să publice adevăruri doar pe jumătate.

Aceasta atrage atenția la nevoia noastră de a întâmpina cu discernământ orice publicație sau solie care poate amesteca, alături de bunele citate inspirate, mesaje cu totul negative, cu iscusința celui ce încă din Eden amesteca binele cu răul.

Punem la dispoziția dumneavoastră toate aceste informații, alături de afirmarea poziției comitetului uniunii - aceea de totală rezervă față de organizațiile amintite - exprimându-ne încrederea în discernământul dumneavoastră. Știm că "după roade îi veți cunoaște". Iar "roadele" amintite de Domnul Hristos nu privesc doar comportamentul moral pe care o persoană îl afirmă și îl probează în viața zilnică, ci privesc mai ales spiritul pe care persoana îl manifestă și care rodește - fie unitate și armonie în iubirea lui Hristos, fie amărăciune, critică și dezbinare în spiritul șarpelui cel vechi și inteligent. Spiritul Profetic ne avertizează:

"Ori de câte ori se ivește neuniunea și neînțelegerea, rezultatul nu e decât pierderea de suflete" (HLL 151). "Toți cei ce încearcă să dea naștere la neînțelegeri și deosebiri sunt stăpâniți de spiritul lui Satana" (HLL 240-241).

Nu vrem ca cele prezentate să devină un prilej de controversă. De asemeni, nu trebuie ca vreunul din frații noștri să fie discreditat sau blamat de cineva din pricina faptului că a luat parte la activități din cele menționate mai sus. Vrem doar să aprindem o lumină de semnal prin cuvintele inspirate ale servei Domnului: "Pe măsură ce ne apropiem de ultima criză, este de importanță vitală ca armonia și unitatea să existe între uneltele lui Dumnezeu. În timp ce Satana caută să-și unească agenții ca să ducă război împotriva adevărului, el va lucra să dezbine și să risipească pe susținătorii adevărului... Invidia, suspiciunea și vorbirea de rău sunt instigate de el pentru a produce discordie și disensiuni... Într-un timp ca acesta, membrii bisericii lui Hristos nu trebuie să fie în dezacord unul cu altul sau cu vreunul dintre lucrătorii Domnului. În mijlocul discordiei generale, lăsați să rămână pe pământul acesta un loc în care să existe armonie și unitate prin aceea că Biblia este luată drept călăuză a vieții." 7T 182

Comitetul Uniunii Române

„Ori de câte ori se ivește neuniunea și neînțelegerea, rezultatul nu e decât pierderea de suflete“.

„Lăsați să rămână pe pământul acesta un loc în care să existe armonie și unitate prin aceea că Biblia este luată drept călăuză a vieții“.

Avem nevoie de mantia lui Ilie

Ce înseamnă a fi o mișcare

Priviți la următorul tablou: Ilie, vârstnicul profet, se îndreaptă spre carul de foc. Elisei, discipolul său, urmărește cum veteranul luptător este luat de pe pământ. Chiar înainte de a dispărea din câmpul vizual, Ilie își lasă mantaua să cadă.

Elisei recuperează cu rapiditate prețiosul veșmânt, după care, stând pe malurile Iordanului, strigă: „Unde este acum Domnul, Dumnezeu lui Ilie?”

Lovește apoi apele și o cărare uscată se deschide înaintea sa, așa cum i se întâmplase și lui Ilie (vezi 2 Împ. 2,11-14).

Elisei îi ceruse lui Ilie o măsură dublă de Duh Sfânt. Acum, cu o mantie de împrumut, dar cu puteri depline, Elisei era pregătit să ocupe slujba părăsită de Ilie.

Elisei a moștenit și probleme formidabile. Ahab și Izabela pervertiseră adevărul lui Dumnezeu, ajungându-se ca marea majoritate a oamenilor să fie în răzvrătire deschisă față de Cer. Judecățile au căzut asupra israeliților, Dumnezeu folosindu-Se de Hazael, împăratul sirienilor, ca să-i pedepsească.

Pentru un rol dificil și periculos, Elisei avea nevoie de mantia lui Ilie. Același lucru este valabil și în ce ne privește! Cei care au fost pentru noi Ilie au plecat. Pionierii au ieșit de mult de pe scenă. Noi găsim învățătură și inspirație în exemplul lor, dar și influența Izabelei persistă. Oameni ca Ahab permit apostaziei să infesteze bisericile și instituțiile noastre. Noi suferim de maladia laodiceană și de pierderea zelului de la început, ca și de lipsă de putere pentru mărturie.

Calvin B. Rock

Conducătorii sunt chemați în acest timp de criză să se opună tendinței generale, să întoarcă mișcarea înapoi de partea lui Dumnezeu. Dar pentru aceasta, ei vor avea nevoie de mantia lui Ilie.

Mantia lui Ilie întruchiează ceea ce ne face distincți în cadrul creștinătății, și anume principiul reformațiunii: reforma Sabatului, reforma zecimii și darurilor, reforma sănătății, reforma îmbrăcăminții, reforma educațională și reforma în familie.

Pericolul nostru real nu constă atât de mult în respingerea de către societate, cât în pierderea continuității, scăderea zelului, slăbirea spiritului de mișcare. Avem nevoie de mantia lui Ilie pentru a ne reaminti de statutul nostru de popor deosebit, pentru a ne reaminti că noi constituim în societate un iritant și nu un sedativ, pentru a ne reaminti natura peregrină a chemării noastre.

O mișcare înaintează

O mișcare nu rămâne pe loc, nici nu se mișcă discret către viitor. O mișcare nu înaintează tip-til ca o pisică, adulmecând vânturile, nici ca o broască țestoasă, retrăgându-se la fiecare apropiere a pericolului. Bisericile pot, denominațiunile pot, dar nu o mișcare. O mișcare se impune, face pași mari, își prezintă cu mult curaj misiunea.

Cei care îmbracă mantia lui Ilie acționează așa cum a făcut-o el. Ei au încredere în poruncile lui Dumnezeu, deoarece Îl iubesc și Îl cred pe Comandant. Cei timizi, cei precauți, cei temători nu pot

îmbrăca mantia care face cărări uscate prin Iordan. Numai cei devotați, cei ce cred, cei ce riscă, cei îndrăzneți pot îmbrăca mantia lui Ilie. În timp ce nu putem să ne asemănăm cu toții cu Ilie în personalitate, slujba noastră cere să fim ca el în spirit. Nici Elisei nu avea aceeași dispoziție și același temperament ca Ilie. Ilie era cutezător, întreprinzător, nerăbdător, un adept al confruntării. Elisei avea un spirit mai afectuos, o dispoziție către blândețe. Și totuși, când avea de luat decizii importante, de emis judecăți, de rezistat în fața dușmanilor sub amenințarea morții și de a trata lipsa de respect față de autoritate, se ridica la înălțimea situației.

Mantia lui Ilie nu impune o uniformizare a personalității și judecăților, ci un zel comun pentru cauză. El face din noi străjeri pe ziduri, apărători ai cauzei, apologeți ai bisericii, susținători ai credinței. Noi putem face aceasta în diferite moduri, cu diferite accente și metode, dar rezultatul va fi același. Ne vom îngriji de turmă și vom apăra numele lui Dumnezeu (nu al nostru), mesajul Său, principiile Sale și oamenii Săi.

Vremurile lui Elisei au cerut o metodă diferită. O nouă generație răsărise; situația nu era aceeași în momentul de culme al slujbei lui Elisei cu cel în care Ilie își acopea coapsele cu aceeași mantie. Stilul tăios, abrupt al mai austerului Ilie nu reprezenta necesitatea momentului. Dumnezeu avea nevoie de iubitorul de pace Elisei.

Haina lui Ilie simboliza nu atât de mult stilul său, cât capacitatea sa de a mobiliza, ostilitatea față de rău, fidelitatea neclintită pentru adevăr.

Și tot așa este cu noi astăzi. Nu ne găsim tot acolo unde au stat părinții noștri. Vremurile noi cer idei proaspete, noi moduri de abordare. Dar pentru aceasta avem nevoie de mantia lui Ilie.

Avem nevoie de această mantie pentru că ea ne îndreaptă către aspectul cel mai distinctiv al slujbei sale. Ilie, și amintiți-vă că suntem poporul lui Ilie, ca nici un alt conducător, a dat prioritate educației sprijinite de biserică. Mai valoros pentru binele poporului lui Dumnezeu decâtuciderea profetilor falși pe Carmel a fost accentul pus de Ilie pe educație. Dacă Samuel devenise fondatorul și primul rector al școlilor profetilor, Ilie le-a slujit ca cel mai distins decan. El a găsit mijloace pentru construcția lor, a atras mulți studenți și a strâns bani de bursă pentru fiii profetilor. A ridicat sistemul educațional din Israel de la un loc secundar către unul din vârful priorităților. Iar Elisei a continuat să pună accentul pe educație.

Avem nevoie de mantia lui Ilie deoarece calitatea conducătorilor și membrilor în bisericile noastre este legată de calitatea programelor noastre educaționale. Astăzi, acest sistem în America de Nord și în multe alte părți ale lumii este amenințat de lipsa banilor, de apatia părinților și de nemulțumirea conducătorilor.

Biserica noastră are cel mai mult nevoie în acest timp nu de ecuații prin care să creștem numărul botezurilor în biserici, ci de formule pentru a ne convinge pe noi înșine că instruirea corespunzătoare a tineretului reprezintă cheia viitorului nostru, că educația copiilor este, de aceea, mai importantă decât extinderea sistemului de sănătate, lucrarea de publicații sau evanghelizarea publică.

Trebuie să ne pocăim pentru mica importanță dată educației creștine, altfel vom prezida continuul declin al celui mai eficace furnizor de doctrină și cultură de care dispunem. Exemplul lui Elisei în circumstanțe asemănătoare

ne spune că avem nevoie de mantia lui Ilie.

Avem nevoie de ea pentru că ne amintește că Dumnezeu a făcut aceasta înainte și cu siguranță o va mai face din nou. Mantia lui Ilie i-a reamintit lui Elisei de manifestările din trecut ale puterii lui Dumnezeu și l-a încurajat să privească la viitoarele Sale intervenții. Și așa a și fost: Ilie a despiciat apele, la fel și Elisei; Ilie a înviat pe fiul văduvei, tot așa și Elisei.

A visat și a acționat

Dacă Elisei ar fi strigat: „Unde este Dumnezeul lui Ilie?” și nu ar fi încercat nimic, nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar el a visat și a acționat! Cantitatea îndoită de putere pe care a cerut-o nu înseamnă că dorea de două ori puterea avută de Ilie. Ar fi fost o încumetare!

Dar el avea nevoie de binecuvântarea primului născut, de privilegiul succesiunii preoțești. Și Elisei a folosit acest privilegiu cu credință.

Succesul pentru viitor cere să ne mișcăm repede; nu doar să analizăm, ci să și punem în practică.

Dumnezeu ne-a ales să îmbrăcăm această mantie a slujirii și trebuie să o folosim ca să izbim „Iordanurile” ce ne despart de succes.

Trebuie să lovim apatia noastră cu privire la mărturia personală. Trebuie să izbim tendința de îndepărtare de misionarism. Trebuie să lovim lipsa de respect tot mai vădită din bisericile noastre. Trebuie să lovim indiferența și independența față de conducerea bisericii. Trebuie să lovim barierile din calea educației creștine.

Când a lovit apele și le-a despărțit în două, Elisei a trecut de partea cealaltă. În același mod putem face și noi. Dar nu o vom face dacă rămânem blocați de problemele noastre și dacă proiectele proprii sau eul personal împiedică revărsarea Duhului Sfânt.

Noi putem stăvili tendința generală de scădere a finanțelor și de creștere a numărului celor ce părăsesc biserica, de descreștere a implicării și creștere a pierderilor. Dar,

pentru toate acestea, avem nevoie de mai mult decât capacități umane, avem nevoie de mantia lui Ilie.

Dacă vrem să repetăm performanța lui Ilie, ar trebui să copiem metodele lui Elisei. Și care au fost acestea? Ele cuprindeau: (1) o încăpățănată dorință de a participa la slujire, (2) îndeplinirea cu credincioșie a datoriei de mai mică importanță, (3) o cerere serioasă de umplere divină și (4) fixarea insistență a privirii asupra profetului. Ce a fost bun pentru Elisei va fi bun și pentru noi: dorință, fidelitate, rugăciune serioasă și atenție fixată asupra conducătorului nostru, asigură o dezvoltare neabătută către eficacitate.

Evaluând lucrarea efectuată de Elisei, cuvântul inspirat notează:

„El, asupra căruia se revărsase o măsură deplină din duhul lui Ilie, se dovedise credincios până la sfârșit. Niciodată nu se clătina. Niciodată nu-și pierduse încrederea în puterea Atotputerniciei. Totdeauna, când calea i se părea cu totul închisă, înainta mereu prin credință, iar Dumnezeu i-a onorat încrederea și i-a deschis calea înainte.”

(*Profeți și Regi*, pag. 197)

Faima lui Elisei nu o egalează pe cea a lui Ilie. El rămâne în istorie ca o melodie ascultată mai mult pentru delicatețea ei decât pentru *crescendo*-urile în cascadă. A părăsit lumea după o boală prelungită, nu într-o explozie de slavă, cum a făcut Ilie. Dar în timp ce Ilie rămâne figura dominantă, mai mult spațiu i se oferă lui Elisei în cadrul prezentărilor sfinte.

Poate că voi și cu mine nu avem aceeași harismă ca vitejii care au fost înaintea noastră. Dar, pe de altă parte, poziția noastră apocaliptică în timp aduce șansa de a realiza chiar mai mult în planul de mântuire. Pentru acest motiv, acum, când ne punem ținte noi și avem de înfruntat noi provocări, să prindem curaj privind la experiența lui Elisei.

„Ci voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi” (Fapte 1,8).

(continuare în pag.9)

Cuvânt des folosit. Timp așteptat și plănuț. Mari speranțe legate de vacanță. Ce este vacanța? Este un timp când întrerupi activitatea cotidiană monotonă și uneori plictisitoare și obligatorie, cu posibilitatea unei alternative, a unei activități pe care ți-o alegi și pe care o îndrăgești. Oricum, este o perioadă de timp când nu ai program rigid care să te preseze, să te obsedeze, și pentru care nu dai socoteală nimănui.

Câte planuri și așteptări sunt legate de vacanță! În ce culori este văzută de departe! Câte lucrări și proiecte lași pentru vacanță! De cele mai multe ori însă, nu toate așteptările se împlinesc.

Cum concep copiii vacanța? Ca o eliberare. Ca un timp când nu mai fac exerciții, nu mai stau în bancă, nu se mai scoală de dimineață, într-un cuvânt nu mai sunt școlari.

Cum este sesizat concediul de către adulți? În timpul acesta nu mai sunt funcționari, meseriași, directori, profesori, ingineri, medici. Sunt în concediu. Este altceva.

Vreau să vă spun că viața de creștin nu are vacanță și nici concediu. Creștinismul este un mod de viață zilnic, 24 de ore din 24, 365 de zile pe an, toată viața. Viața de creștin este ca și cea fizică. Este întreținută prin reparație ritmică, alimentație regulată și exercițiu continuu, cu o alternanță fără oprire între odihnă și activitate.

Viața creștină autentică are nevoie fără încetare de respirația sufletului. Acest proces al respirației sufletești nu poate avea întreruperi. „Rugați-vă neîncetat“ (1 Tes. 5,17), ne îndeamnă apostolul Pavel. „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu pentru toate lucrurile“ (Ef. 5,20).

Vacanța

„Trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi. De aceea ne rugăm necurmat pentru voi“ (1 Tes. 1,8.11).

Ritmul regulat al respirației spirituale trebuie să bată atât în timpul activității, cât și în vacanță sau concediu.

Hrana pentru suflet este de asemenea necesară și în vacanță. De obicei, pentru alimentația fizică, plănuim ca pentru vacanță să fie mai aleasă, mai consistentă. Ce facem cu cea sufletească? Fără ea sufletul se usucă și slăbește.

Dar mărturia, exercițiul spiritual, nu se poate face pe reforme. Este manifestarea naturală și normală a unui creștin sănătos. Nu avem vacanță de la lucrurile spirituale. Copilul lui Dumnezeu caută pe Domnul și-L iubeste cu toată inima, cu tot sufletul, din tot cugetul și cu toată puterea sa, în tot timpul. Prezența Sa este pentru el totul.

Un poet zicea în versurile sale: „Uite, când te am pe Tine în minte

Parcă prind înaltul.

Uit de toate și de mine

Și sunt parcă altul.“

Iată că vacanța bate la ușă. Timpul concediilor a început. Ești tentat să iei concediu și de la Isus? Să fii altfel în concediu decât în timpul anului? Fiul risipitor a cerut o astfel de vacanță. Urmările puteau să fie fatale.

Dacă pleci în vacanță, Isus este gata să meargă cu tine dacă-L inviți. El te ajută să fii creștin 24 din 24 de ore în tot timpul celor 30 de zile de vacanță. Și vacanța ar fi o bucurie.

În ce situație te găsești față de Isus? În concediu, plecat departe fără El? În vacanță de la viața de creștin? Vrei să faci

ce-ți place? Nu uita, Isus vrea să fie cu tine în toate zilele,

inclusiv în concediu sau vacanță.

Creștinismul este un mod de viață natural și normal al unui copil al lui Dumnezeu care nu poate concepe un alt mod de viață. „Isus Hristos este același, ieri, azi și în veci“ (Evr. 13,8), iar creștinul se aseamănă.

Vă urez tuturor o vacanță excelentă și un concediu bogat pentru că Îl veți invita pe Isus să meargă cu voi: la munte, la mare, acasă și oriunde.

Nelu Dumitrescu,

președintele Uniunii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

(urmare din pag.8)

Deoarece făgăduințele lui Dumnezeu sunt sigure și toate poruncile Sale sunt totodată împuterniciri, întrebarea nu este: „Unde este Dumnezeul lui Ilie?“ ci „Unde sunt Eliseii lui Dumnezeu?“

Dumnezeul lui Ilie este aici, ca și condițiile pentru o puternică manifestare a puterii Sale. Obstacolele sunt impresionante, dar cauza noastră este dreaptă, iar ordinele sunt clare. Dacă Dumnezeu va găsi printre noi des-tui Elisei pe care să arunce man-tia lui Ilie, vom face din acești ani un capitol glorios nu numai în slujire personală, dar și în înaintarea lucrării lui Dumnezeu.

Calvin B. Rock este unul dintre vicepreședinții Conferinței Generale și președinte al Consiliului internațional Adventist pentru Educație.

Articol preluat din Adventist Review, 25 iunie 1987.

În românește de Ovidiu Afulea.

Orientare în labirintul religios - 1

În societatea modernă trebuie să facem față unui număr uriaș de situații care ne cer o decizie. Schimbările sunt rapide și adesea derutante. O zonă de mari schimbări în noile societăți libere este formarea și dezvoltarea unui mare număr de organizații religioase. Ele reprezintă o largă varietate filozofică și spirituală, unele dintre ele putând să aibă un efect foarte negativ asupra societății. Se cunosc situații ieșite din comun, de "spălare a creierului", persoane izolate de familiile lor, familii destrămate, chiar și sinucideri între cei ajunși sub influența unora dintre aceste grupuri.

Pe de altă parte, există multe organizații religioase de valoare care îmbrățișează învățături și ritualuri diferite de bisericile mai vechi, mai bine cunoscute. Aceste biserici noi sunt adesea foarte conservatoare în convingerile lor, conduc pe aderenții lor la o viață spirituală mai profundă și aduc o contribuție excelentă societății în care se dezvoltă. Asemenea organizații încurajează pe credincioșii lor să lucreze în favoarea societății, afirmă și consolidează familia, promovează sănătatea individuală și socială, susțin activ educația și dezvoltarea individuală. Adesea aceste organizații desfășoară o activitate umanitară foarte importantă.

Multe persoane întâmpină astăzi o dublă dificultate: prima este să facă deosebirea între organizații valoroase, care au un efect pozitiv asupra societății, și organizații de tip sectar, cu un efect negativ. O a doua întrebare dificilă este: În ce fel trebuie să răspundă o

societate liberă la activitățile sectelor?

Din perspectivă biblică există caracteristici clare care identifică grupările ce pot fi desemnate ca secte. Acestea sunt doctrine, activități și organizații pe care Biblia le condamnă. De aceea Biblia ne avertizează să nu participăm la asemenea grupări. Iată șase caracteristici ale sectelor, prezentate de Biblie:

1. O sectă este condusă de un lider puternic care își asumă putere și influență mesianică.

El pretinde că a fost desemnat de Dumnezeu ca profet sau învățător divin sau ca glasul autorizat al lui Dumnezeu care să răspundă și să decidă în problemele contemporane.

Adesea conducătorii sectelor arată mult interes față de activitățile umanitare, pacea națiunilor și armonia dintre indivizii societății. Nu rareori ei posedă recomandări excelente din partea unor politicieni cu influență sau a autorităților locale. Unii dintre ei manifestă o putere ieșită din comun, producând minuni sau anunțând evenimente viitoare care apoi sunt confirmate de realitate. Dar, în esență, ei pretind o putere aparte ca glas autorizat al lui Dumnezeu sau ca încarnare a revelației lui Dumnezeu pentru astăzi. Din partea urmașilor, ei pretind ascultare și supunere necondiționate.

În Matei 24,5.11.24 Isus Hristos ne-a avertizat că, înaintea celei de-a doua veniri, mulți învățători falși, producând mari minuni, vor înșela pe mulți. Apostolul Pavel (Fapte 20,29.30) ne-a prevenit că

în biserică "se vor scula... oameni care vor învăța lucruri stricacioase, ca să tragă ucenici de partea lor." Iar apostolul Ioan ne-a avertizat în 1 Ioan 4,2.3 că se vor ridica antihriști care vor tăgădui că Isus a fost Dumnezeu în corp omenesc. Ei vor ataca supremația lui Hristos.

Adevărata religie a Bibliei conduce pe oameni la Dumnezeu ca izvorul oricărei autorități și la Isus Hristos și Biblie ca descoperirea supremă a lui Dumnezeu pentru astăzi.

În Isaia 45,22 Dumnezeu spune: "Priviți la Mine și veți fi mântuiți". În Ioan 8,32 și Ioan 17,17 Isus spunea: "...și adevărul vă va face slobozi... Cuvântul Tău, (Biblia) este adevărul." În Ioan 3,14-16, Biblia ne spune că numai Isus poate aduce oamenilor mântuirea. Iar David spune: "Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor" (Psalm 146,3).

Adevărata religie a Bibliei nu are în centru o organizație omenească sau autoritatea omenească. Ea îi conduce pe oameni la o legătură spirituală profundă cu Dumnezeu și cu Isus Hristos și îi îndreaptă spre Dumnezeu și spre Biblie ca autoritatea supremă pentru viața lor. Conducătorii și organizațiile omenești au importanța lor, dar toate trebuie să recunoască supremația lui Dumnezeu în viața credinciosului. Isus și Cuvântul Său trebuie să fie singura noastră autoritate.

2. Secta se caracterizează prin forță și constrângere.

Prin impunere, secta lucrează ca să ajusteze individualitatea per-

soanelor după cea a grupului. Grupul este mai important decât individul. Recompensele și restricțiile, amenințările fizice și șantajul psihologic sunt folosite pentru a determina pe individ să accepte voința grupului.

Dar Dumnezeu nu ne forțează conștiința. El nu ne lipsește niciodată de libertatea de alegere, chiar atunci când noi Îl respingem. Adevăratul creștinism face apeluri iubitoare, dar nu folosește niciodată forța. Biblia spune: "Alegeți astăzi cui vreți să slujii" și "celui ce îi este sete, să vină: cine vrea, să ia din apa vieții fără plată" și "vă îndemn, dar, fraților, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie" (Ios. 24,15; Apoc. 22,17; Rom. 12,1).

Esența libertății este libertatea de alegere, iar atunci când Îl acceptăm pe Isus ca Mântuitor, El reface adevărata noastră individualitate și apoi ne dă și ne păstrează libertatea de gândire. În loc să ne forțeze să-L slujim pe Dumnezeu, adevărata religie a Bibliei promovează esența adevăratei libertăți.

3. Secta încearcă să izoleze de familie pe membrii ei și să taie relațiile cu lumea din afară.

Sectele încearcă să separe pe membrii ei de influențele din afară și să concentreze atenția, energia și resursele adeptilor spre ceea ce s-ar putea numi o "sfințenie personală" și spre activitățile grupului.

Isus ne-a învățat că adevărații creștini nu se vor izola de societate. În Predica de pe munte, Isus a folosit metafore ca sarea și lumina pentru a descrie în ce fel urmașii Săi trebuie să "pătrundă" societatea cu efecte binefăcătoare (Mat. 5,13,14). Este adevărat, pe de altă parte, că Isus a arătat că adevărul va produce despărțire între cei care îl acceptă și cei care îl resping (Mat. 10,12,13). În același fel, Pavel (1 Cor. 7,12,13) arată că adevărul desparte, dar că creștinul trebuie să iubească în ciuda împre-

jurărilor neprielnice și să își îndeplinească rolul în relațiile sociale până când necredinciosul va impune despărțirea. Necreștinul va fi cel care să inițieze și să producă despărțirea, nu credinciosul.

4. Secta supune pe adepți autorității umane.

Conducătorii sectelor își asumă o autoritate în ce privește doctrina și stilul de viață care aparține numai lui Dumnezeu și Bibliei. Ei pretind că Dumnezeu le-a dat autoritatea să schimbe sau să adapteze cele mai clare învățături ale Bibliei. Ca rezultat, adepții sectelor ascultă de învățăturile oamenilor și nu de ale lui Dumnezeu.

Dar Isus a întâmpinat ispitele lui Satana spunând: "Omul nu trăiește numai cu pâine și cu apă, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu". Și un simplu "Stă scris", urmat de citarea Scripturilor, a răspuns acuzațiilor lui Satana (Mat.4,4,7,10). Isus este un exemplu pentru adevărații Săi urmași.

De asemenea, a Isus S-a rugat Tatălui cu privire la urmașii Săi spunând: "Sfințește-i prin adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17,17). Solomon spusese: "Cumpără adevărul și nu-l vinde" (Prov.23,23). Pavel scria că învățăturile Bibliei ne protejează de înșelăciuni (2 Tes. 2,8-11). Isus ne-a avertizat astfel cu privire la învățătorii mincinoși: "Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești" (Mat. 15,9).

Isus și Biblia constituie singura autoritate pentru adevăratul creștin. Conducătorii trebuie să fie respectați și trebuie să ținem seama de opiniile lor, dar în cele din urmă adevărul credincios va accepta și va aplica numai ceea ce este susținut de declarațiile clare ale Bibliei.

5. Sectele fixează pentru adepții lor idealuri utopice, care nu pot fi atinse în această lume.

Adesea conducătorii sectelor promovează cu multă energie so-

lujii simpliste care - se pretinde - vor converti lumea și vor realiza "cerul pe pământ". Dar Biblia arată că numai după revenirea lui Isus se va restabili pe pământ neprihănirea (Dan. 2,44,45). Domnul Hristos Însuși ne-a asigurat: "În lume veți avea necazuri" (Ioan 16,33). Iar în Ioan 14,1-3, Isus a făgăduit să revină și să recupereze pe urmașii Săi din această lume.

Fără îndoială, creștinii trebuie să fie activi în promovarea păcii, a prosperității și a unor relații sociale bune în această lume. Dar pacea definitivă va fi atinsă numai când Dumnezeu va reveni în această lume și își va întemeia Împărăția păcii.

6. Sectele distrug individualitatea pentru a realiza conformitatea.

Adesea sectele insistă ca urmașii lor să se îmbrace și să trăiască într-un anumit mod. Înregimentarea este o țintă a sectei. Aceasta devine o formă de "spălare a creierului" și de control autoritar. Individualitatea persoanelor este negată.

În această eră a conformismului și a cultului eroilor, individualitatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu trebuie să se elibereze de pretențiile unei lumi a necredinței. Noi trebuie să demonstrăm superioritatea principiilor lui Dumnezeu, în contextul personalității noastre unice și să nu acceptăm tiparul impus de o persoană sau o organizație. Creștinul va fi deosebit de lume, dar nu printr-un alt fel de înregimentare, ci prin acceptarea și aplicarea principiilor lui Hristos (Ioan 17,14,15; 2 Cor. 6,14-18).

Brad Thorp este coordonatorul activităților de evanghelizare în Diviziunea Euro-Africa.

În numărul viitor:

Care să fie atitudinea unei societăți libere față de grupări care pot fi identificate ca secte ?

În Domnul Hristos s-a unit umanitatea și divinitatea. Misiunea Sa era să împace pe Dumnezeu cu omul, să unească mărginirea cu nemărginirea. Aceasta era singura cale prin care se putea ca oamenii căzuți să poată fi înălțați, prin meritele sângelui Domnului Hristos, ca să fie părtași de natura divină. Asumarea naturii umane L-a pregătit pe Domnul Hristos să înțeleagă încercările și amărăciunile omului și toate ispitele cu care el este chinuit. Îngerii care nu cunoscuseră păcatul nu puteau avea împreună-simțire cu omul în încercările lui. Hristos a consimțit să ia natura omului și a fost ispitit în toate lucrurile așa cum suntem și noi, pentru ca să poată ști cum să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.

Având asupra Sa natura umană, El simțea nevoia după putere de la Tatăl Său. El avea locuri speciale pentru rugăciune. Îi plăcea să păstreze comuniunea cu Tatăl Său în singurătatea muntelui. În acest efort, sufletul Său curat era învigorat pentru îndatoririle și încercările zilci.

Testimonies, vol.2, pag.201

ISUS în imagini

De dragul nostru, El Și-a lăsat deo-parte gloria și maiestatea. El era Dumnezeu, dar pentru o vreme a renunțat la slava de a fi deopotrivă cu Dumnezeu. Deși mergea printre oamenii apăsați de sărăcie, împrăștiind pretutindeni binecuvântări, la cuvântul Său cetele de îngeri își înconjurau Răscumpărătorul și-I aduceau închinarea lor. Dar El a mers pe pământ necunoscut, nemărturisit de către cei pe care îi crease - în afara câtorva excepții. În locul imnurilor de laudă, atmosfera era întinată cu păcat și blesteme. În timp ce călătorea dintr-un loc în altul în misiunea Sa de bunăvoință pentru a vindeca pe cei bolnavi și a întări inimile celor apăsați, de abia dacă se auzea câte o voce singuratică binecuvântându-L, iar cei mai mari ai națiunii treceau pe lângă El cu dispreț.

Comentariul biblic, vol.5, pag.1127.

Este lumină și glorie în adevărul că Dom-

nul Hristos era una cu Tatăl înainte să se fi pus temeliele pământului. Aceasta este lumina care strălucește într-un loc întunecos, pe care-l iluminează cu slava divină a începuturilor. Acest adevăr, nemărginit de tainic în sine, explică alte adevăruri tainice și astfel de neexplicat, în timp ce el însuși este învăluit de o lumină de neapropiat și de necuprins."

Comentariul biblic, vol.5, pag.1126

ISUS în imagini

Hristos a venit ca să descopere lumii pe Dumnezeu ca un Dumnezeu al dragostei, plin de îndurare, bunătate și milă. Domnul Hristos S-a prezentat ca trimis în lume să fie reprezentantul Tatălui. În noblețea caracterului Său, în îndurarea și mila sa duioasă, în dragostea și bunătatea Sa, El stă în fața noastră ca o întrupare a perfecțiunii divine, chipul Dumnezeului celui nevăzut.

Testimonies, vol.5, pag.738.

Acesta este Isus, viața din fiecare făgăduință, viața din fiecare rânduială, viața din fiecare bincuvântare, viața din fiecare har. Isus este realitatea, este lumina și mireasma, este viața însăși. Să vedem în Mântuitorul refugiul nostru, scutul pe care-l ținem în mâna dreaptă ca să ne apărăm de săgețile lui Satana.

Ispitele vor da atacul, grijile și întunecimea vor apăsa. Când inima și trupul sunt gata să cadă, cine ne înconjoară cu brațele Sale veșnice? Cine ne oferă prețioase făgăduințe? Cine ne aduce aminte de cuvinte de speranță și asigurări? Al cui har este dat în măsură bogată celor care-l cer în sinceritate și adevăr? Cine ne acordă neprihănirea Sa și ne mântuiește din păcat? A cui lumină îndepărtează ceața și ne aduce în strălucirea prezenței Sale? Cine altul decât Isus? Atunci să-L iubim, atunci să-L laudăm. „Bucurați-vă totdeauna în Domnul; iarăși zic, bucurați-vă!” Este astăzi Isus un Mântuitor viu? „Dacă am fost înviați cu Hristos, să umblăm după lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu.” Noi suntem înviați cu Hristos. Hristos este viața noastră. Prin harul și iubirea Sa plină de îndurare suntem declarați aleși, înfiați, iertați și îndreptați. Atunci să-L înălțăm pe Domnul.

Selected Messages, cartea 2, pag.244.245.

În fața bisericii se află .zo-

rii unei zile strălucite, glorioase, dacă ea va îmbrăca mantia neprihănirii Domnului Hristos, renunțând la orice supunere față de lume. De la Hristos se revarsă mântuirea ca un râu al vieții. Atunci când, în credință, ne prindem de țaria Sa, El va schimba, într-un mod extraordinar, perspectiva cea mai descurajatoare, cea mai disperată. El va face aceasta pentru slava numelui Său.

Sons and Daughters of God, pag. 218

Ați privit în ultimul timp mai atent la Isus? Rezervați-vă câteva minute și studiați aceste imagini ale lui Isus. El este singurul nostru model; și, ca să ajungem ca El, trebuie să avem o înțelegere clară a chipului Său.

1844
1994

Charles Fitch

1805 - 14 octombrie 1844

Charles Fitch, unul dintre apropiații colaboratori ai lui William Miller, s-a născut în 1805 și a murit la 14 octombrie 1844, cu opt zile înaintea evenimentului așteptat atâta de mișcarea milerită, într-o atmosferă și o pregătire spirituală vrednică de invidiat.

Educația și-o desăvârșește la universitatea Brown și primește consacrarea sa ca pastor al bisericii congregaționale. Apoi lucrează în diferite orașe.

Pe la începutul anului 1838, pe când se afla la Boston, Charles Fitch intră în posesia unui exemplar al „Lecturilor” lui Miller. Atenția i-a fost atrasă de subiectul revenirii Domnului Hristos, susținut cu dovezi de necontestat de către Miller. Îi scrie lui Miller mărturisindu-i că „lucrarea pe care am studiat-o a exercitat asupra mea o influență zdrobitoare, așa cum n-am simțit niciodată în urma vreunei cărți, excepție făcând Sfânta Scriptură”. „M-am convins și cred cu certitudine învățăturile dvs.”.

De aici înainte, Fitch începe să predice solia revenirii pe curând a Domnului Hristos și, adresându-se colegilor săi pastori, îi îndeamnă: „Ca veghetori pe ziduri... dați un sunet clar din trâmbițe”.

După un moment de nesiguranță, produs de ostilitatea bisericii sale, Fitch începe să studieze din nou subiectul revenirii, la chemarea lui Josiah Litch. La încheierea acestui studiu, Fitch nota: „Am simțit... că în această problemă nu am nici un punct de vedere personal, ci doresc numai să cunosc voința Mântuitorului pentru mine. Și atunci lumina a străbătut întunericul minții mele, rază după rază, și m-am găsit tot mai neînșelare să opun rezistență convingerii că aces-

Dumitru Popa

ta este cu certitudine adevărul, și anume că venirea binecuvântatului nostru Mântuitor este chiar la uși”.

Călătorește mult, în lungul și-n latul Americii, asemenea unui alt mare misionar, Wolf; merge pe jos, călare, cu corabia, folosind toate posibilitățile existente la data aceea. Fitch este acela care, pentru prima dată (în 1842), pregătește o hartă profetică, pe care o folosește în timpul expunerilor sale. Conferința Generală din 1842, prezidată de Bates, a hotărât ca adevărul revenirii să fie proclamat mai cu putere și a decis să multiplice harta lui Fitch, pentru ca pastorii adventiști s-o folosească.

Apoi el a scos un ziar: „A doua venire a Domnului Hristos”. Primul număr a apărut la 18 ianuarie 1843.

La începutul anului 1844 Fitch, împreună cu colaboratorii săi, ajunge la convingeri puternice cu privire la doctrina revenirii Domnului Hristos, a sfințirii, a judecării și a pedepsirii celor păcătoși, cum și a botezului prin scufundare.

Fitch se angajează cu toată ființa lui, pentru scurtul interval de timp pe care îl mai avea, în lucrarea de vestire a apropiatei revenirii a Domnului. În octombrie 1844, Fitch se afla la Buffalo. Aici, cineva îi citește un articol în care era prezentată ideea „lunii a șaptea”, revenirea Domnului Hristos la 22 octombrie 1844. El îmbrățișează imediat acest punct de vedere.

La Buffalo, Fitch ține o serie de conferințe și foarte mulți dintre cei ce se convingeau de adevăr cereau să fie botezați. Alții erau încă nehotărâți. S-au făcut aranjamen-

te ca cei care erau hotărâți să fie botezați. Afară era frig și bapteste nu existau atunci. Fitch a mers cu cei ce s-au hotărât pentru botez și i-a botezat în apele lacului din apropierea orașului. Sufla un vânt rece și Fitch se întorcea spre casă de la botez. Pe drum însă s-a întâlnit cu un alt grup care, între timp, se hotărâse pentru botez. Deși înghețat, cu hainele ude pe el, Fitch s-a întors și i-a botezat. Dar la întoarcere s-a întâlnit cu un al treilea grup și i-a botezat și pe aceștia. Fitch, care avea o constituție fragilă, întorcându-se acasă ud și cu un vânt rece din față, s-a îmbolnăvit. Cu toate acestea, a doua zi a mers mai multe mile pe jos, spre a fi prezent la o întâlnire pe care o programase. Toate acestea au fost prea mult pentru el. S-a îmbolnăvit de pneumonie și pe data de 14 octombrie 1844, la vârsta de treizeci și nouă de ani, moare cu inima plină de bucuria datoriei împlinite. Mai înainte de a închide ochii a rostit cuvintele: „Cred în făgăduințele lui Dumnezeu”.

Acesta a fost Charles Fitch. El rămâne predicatorul iubit, devotat, gata totdeauna de sacrificiu, întreprinzător, prototipul adevăratului slujitor al lui Dumnezeu.

S-a caracterizat prin remarcabila sa profunzime spirituală. Avea o inimă bună și păstra totdeauna un zâmbet pe buze. Predicile lui se caracterizau prin solemnitatea lor.

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se încheie cu o și mai mare putere. Dumnezeu, biserica, lumea de astăzi, au nevoie de bărbați umili, dar spirituali, oameni a căror legătură cu Dumnezeu să-și pună amprenta pe viața, caracterul și lucrarea lor.

Daniel '94 - spre o credință activă

„Este nevoie de tineri care, asemenea lui Daniel, vor lucra și vor risca pentru cauza adevărului. Sunt necesare inimi curate, forțe puternice și curaj neînfricat, deoarece lupta dintre viciu și virtute cere o stare de veghe continuă.“ Ellen White „Profeți și Regi“ p.357.

Curajul de a fi altfel. În sala de mese de la centrul universitar, zarva și mirosurile se amestecă într-un abur învăluitoare. Este ceva seducător în atmosfera aceasta de strălucire și arome orientale. Mesenii se mișcă cu dezinvoltură, parcă au uitat teama de moarte care-i stăpânește înaintea selecției imperiale. Acum erau deja amețiți de perspectiva de mărire care părea că se arată.

La masa de lângă fereastră stau tăcuți patru tineri. Par că așteaptă ceva. Bucatele au început să se răcească și vinul este încă neatins. Gesturile și trăsăturile lor par să-i aducă dintr-o altă lume. Deocamdată nimeni n-a observat nota discordantă pe care aceștia o fac.

Îngrijitorul imperial privește mulțumit peste agitația din sală. Viitorii studenți își găsiseră cu ușurință locul. Curând, manierele și luxul de la curte vor nivela orice diferență culturală. Stilul de viață babilonian va triumfa și va fi impus pretutindeni. Exact așa cum dorește majestatea sa imperială, marele Nebucadnețar.

Dar șirul gândurilor lui Așpenaz se tulbură brusc atunci când privirea sa alunecă spre masa de la fereastră. Are sentimentul că ceea ce se întâmplă acolo nu este prea bine. Un val de furie i se urcă prin vene. Se îndreaptă hotărât spre masa cu pricina. Dar după câțiva pași reușește să se stăpânească, astfel că, ajuns în preajma celor patru, chiar zâmbeste amabil. Pe un ton cuceritor, se interesează care

este pricina abținerii de la bucatele imperiale.

Îngrijitorul ascultă cu răbdare declarația simplă și clară a unuia dintre ei, la care ceilalți trei dau din cap în semn de încuviințare. Privește puțin încurcat la fețele lor grave și încearcă să-i convingă că nu se poate face nici o derogare. În timp ce vorbește, își dă seama însă că nu e de glumit cu flăcăii aceștia care au curajul de a fi altfel ca ceilalți.

Dreptul de a risca. Daniel gesticulează hotărât în timp ce expune celorlalți planurile sale. Nu va accepta cu nici un chip să-și calce pe conștiință. Azaria începe să enumere riscurile: rușine, dușmănie, pedeapsă, pierderea locurilor, exmatricularea și poate chiar închisoarea și moartea. Ceilalți doi stau și ascultă. Miza este uriașă. Dacă vor fi dați afară de la Universitate, cu siguranță că oamenii împăratului îi vor hărțui pretutindeni până la distrugere. Cine știe dacă o imagine odată stricată mai poate fi reparată vreodată? Ideea de a fi niște proscrisi li se pare foarte greu de suportat.

Daniel mai trece o dată în revistă argumentele. Mâncărurile împăratului nu sunt o simplă problemă de dietă. Vinul împăratului nu este un simplu mof. Dincolo de toate este gândul cel mare al ascultării. Acesta îi dă dreptul să riște. A verificat de atâtea ori acest lucru și libertatea pe care ți-o dă ascultarea îți dă curajul să fii diferit și dreptul de a risca. Deci este foarte clar de acum. Cei patru se pleacă pe genunchi și rostesc încet rugăciunea. „Doamne, noi suntem ai Tăi. Tu ești al nostru. Nu putem altfel. Suntem gata să riscăm totul. Facem ce trebuie să facem și vină ce trebuie să vină. Amin!“

Rostul stării de veghe. Zilele se scurg una câte una. Încet, totul intră în normal. Starea de veghe de la început pare să nu mai fie necesară. Totuși, cei patru continuă să fie cu luare aminte la tot ce se întâmplă în jur. Testul regimului vegetarian a fost trecut cu bine. Din când în când, Așpenaz îi abordează separat să vadă cum mai gândesc în privința mesei. Uneori pare aproape convins să adopte și el un asemenea regim, dar stai, cine trebuie să convingă pe cine? Și Așpenaz își reia ofensiva subtilă cu rafinament și răbdare. Poate într-o zi va reuși. Strategia lui este impecabilă. Pași mici și siguri. Dar cu ei nu a reușit nici un pas, cât de mic măcar. Nu-i nimic, va reuși până la urmă. Poate!

Tinerii evrei se adună regulat și vorbesc despre cursuri, despre profesori, despre cantină, despre Așpenaz, despre Iehova, despre Ierusalim, despre Ieremia, despre speranță, despre întoarcerea lor acasă. Și astfel, începe să aibă rost starea lor de veghe.

Pe frontul valorilor morale. Apele fluviului se mișcă domoale și noroioase, ducând cu ele mocirla imperiului. Patru tineri stau neclintii în post. Pe frontul valorilor morale ei continuă să reziste. Tensiunea luptei e săcâitoare; sunt asaltați de îndoieli și plictiseală. Dar ei continuă să creadă în reîntoarcerea acasă și aceasta îi face să rămână singuri și nobili, plăcuți și valoroși. Ei au curajul să fie diferiți, au descoperit dreptul de a risca și rostul stării de veghe pe frontul valorilor morale. Ei sunt argumentul în favoarea credinței active.

Ioan Buciuman,
directorul departamentului
tineret al Uniunii Române

3D

dialog direct deschis

Cum să progresăm în trăirea principiilor Reformei sănătății?

Progresarea într-un domeniu implică o moștenire. Când ai 10 lei și câștigi încă 10 ai deja 20. E un progres. Dar când ai o datorie de 10 lei și câștigi 10? Ai nimic. Mai e progres? În trăirea principiilor sănătății, care este moștenirea noastră? Pozitivă, nulă sau negativă?

Haideți să uităm ce știam noi despre ce înseamnă principiu de sănătate, să studiem ce spune Ellen White despre aceasta, să acceptăm chiar și ceea ce nu ne convine și apoi, prin credință, să trecem la „progres“.

Și curaj! Chiar dacă primul pas ne va aduce la „cota zero“, înseamnă că am început să „progresăm“.

Vili Costescu, Tr. Măgurele

Este foarte important să fim informați cu privire la un stil de viață sănătos. În necunoaștere sau ignoranță voită nu vom putea progresa în trăirea principiilor sănătății. Personal pot spune că în urma participării la cursurile Reformei sanitare și a studierii unui stil de viață corect, am putut să privesc într-o altă lumină acest subiect, ceea ce m-a determinat și la aplicarea unor principii în viața mea.

*Mugurel Crăciun, student
Institutul Teologic Adventist*

Avem nevoie de: 1) Convingerea că atitudinea față de propriul corp este o piatră de

încercare a credincioșiei la fel de autentică precum sunt considerate alte „puncte de doctrină“.

2) Îndepărtarea mulțumirii cu un studiu superficial, subiectiv, incomplet al cerințelor sănătății, trecerea la un studiu cât mai complet și obiectiv posibil.

3) Practicarea cu seriozitate, ca obicei de viață a regulilor celor mai adecvate propriei situa-

Întrebarea pentru numărul următor:

Am aproape 30 de ani și dorința de a mă căsători a eșuat. Ce direcție să dau vieții mele?

O cititoare

ții, în urma unei adaptări inteligente a principiilor.

*Beniamin Anca, student
Institutul Teologic Adventist*

Este nevoie să dobândim o bună cunoaștere a lui Dumnezeu. Aceasta va conduce la o înțelegere a scopului cerințelor Sale. Apoi, crezându-L pe El, vom fi mai dispuși de a accepta ceva ce doar teoretic știm că e bun, dar practic, vine în conflict cu dorințele noastre.

*Dănuț Obăgeanu, student
Institutul Teologic Adventist*

În primul rând trebuie să înțelegem atât la nivel individual cât și colectiv (grupă, comunita-

te, etc.) că aceste principii sunt vitale nu numai pentru o sănătate fizică, ci și pentru o creștere spirituală „progresivă“; eu nu țin aceste principii pentru că sunt mai „sfânt“ decât ceilalți, ci pentru că, în felul acesta, pot îndeplini mult mai bine rolul pe care îl am în planul lui Dumnezeu.

*Gheorghe Șchiopu, student
Institutul Teologic Adventist*

Apostolul Iacov vorbește despre progresul în credința prin fapte. Asta înseamnă o unitate de măsură. Progresul poate fi evaluat, se vede, se măsoară. Pot pretinde că am crescut atunci când înălțimea, forța musculară sau modul meu de gândire demonstrează același lucru. Altfel... lăudăroșie.

Pentru a putea să măsoari progresul în trăirea unei vieți sănătoase trebuie să urmărești ținte precise: regularitatea folosirii apei, intern cât și extern, graficul orelor de scolare și culcare, calitatea timpului petrecut cu Dumnezeu cât și cel dedicat exercițiilor fizice, mâncatul cu „capul“ nu cu stomacul sau limba.

Aceste aspecte pot fi măsurate și de ceilalți.

Există însă un progres ce poate fi mai puțin judecat de „arbitri“ - progresul motivației launtrice. Pentru ce fac toate aceste eforturi? Pentru a arăta mai „bine“ sau pentru a fi mai sănătos? Sau pentru a trăi mai mult? Replica lui Pavel este sănătoasă: Tot ceea ce faceți, să faceți spre slava lui Dumnezeu.

Vigoarea și sănătatea fizică, însoțite de un spirit optimist, vorbesc mai puternic decât „chimvalul zăngănitor“ al declarațiilor de intenții.

*Cristian Dumărescu,
pastor asistent, Alexandria*

Protestanți și catolici - regruparea forțelor ?

Titlurile uriașe care dominau ziarurile americane din ziua de 30 martie a.c. păreau preluate direct din descrierea evenimentelor finale pe care o avem în cartea *Tragedia Veacurilor*:

● "Creștinii inaugurează o eră nouă - protestanții americani și catolicii conservatori pun capăt discordiei și fac apel pentru o misiune comună." ● "Catolicii îmbrățișează pe evanghelicii - conservatorii din ambele credințe se recunosc unii pe alții drept creștini." ● "Catolicii și protestanții se regrupează - Declarația face apel la acceptare."

Aceste titluri care captivau privirea anunțau o declarație istorică semnată de 39 de lideri protestanți, neoprotestanți și catolici în care ei se recunosc unii pe alții ca fiind creștini, se angajează să reducă conflictul dintre ei, se declară gata să coopereze pentru a împlini porunca Mântuitorului pentru vestirea Evangheliei și cer creștinilor să înceteze prozelitismul (furtul de oi din cealaltă turmă) cu toate că susțin libertatea acestei activități.

Semnatarii acestui document de 25 de pagini nu afirmă că vorbesc oficial pentru denominațiunile din care fac parte, totuși ei nu sunt niște personalități lipsite de importanță. Între ei se află lideri binecunoscuți precum Charles Colson, Pat Robertson, cardinalul New York-ului, John O'Connor, și directorul Consiliului pentru misiune internă al baptiștilor din Sud, alți episcopi, arhiepiscopi și profesori. Semnatarii îndeamnă milioanele de protestanți din lumea întreagă și pe cei un miliard de catolici să reflecteze asupra acestei declarații cu bunăcredință și cu rugăciune.

Declarația argumentează că, deoarece protestanții evanghelicii și catolicii sunt segmentele crești-

nătăii cu cea mai rapidă creștere și cea mai intensă activitate evanghelică, ei ar trebui să lucreze împreună, unde este posibil, împlinind astfel rugăciunea Mântuitorului ca toți ucenicii Săi să fie una.

Declarația recunoaște că acest lucru ar putea să implice unele dificultăți, deoarece "în multe părți ale lumii, relația dintre aceste comunități (catolică și protestantă) este caracterizată mai mult prin conflict decât prin cooperare, mai mult prin animozitate decât prin iubire, mai mult prin propagandă și ignorare decât prin respect față de adevăr, împiedicând în acest fel misiunea unică a unui Hristos unic."

De asemenea, semnatarii consideră că misiunea creștină nu trebuie să fie îndreptată spre "furtul de oi", ci spre miliardele care sunt fără Hristos și către grupări religioase (precum Islamul) care "manifestă o ostilitate deschisă față de mesajul lui Hristos". În plus, creștinii sunt chemați să combată "secularizarea în continuă creștere", care îl respinge pe Hristos în "așa numitele societăți dezvoltate".

Documentul afirmă în mod limpede că toți, protestanți și catolici deopotrivă, care îl acceptă pe Hristos ca Domn și Mântuitor sunt frați creștini și membri ai "bisericii universale a lui Hristos".

Totuși, se recunoaște că "diferențele sociale și eclesiastice sunt profunde și de durată" și că "s-ar putea ca ele să nu fie niciodată rezolvate înainte să vie Impărăția". Totuși, semnatarii au promis că vor lucra împreună pentru Hristos. Declarația menționează cel puțin zece domenii în care există deosebiri, între care rolul Scripturilor, botezul, rolul Mariei, succesiunea apostolică în contrast cu

preoția tuturor credincioșilor - și face un apel la "discuții susținute" între protestanți și catolici "pentru a consolida relația de încredere."

Eforturi creștine comune

Sub stindardul creștin, cred semnatarii, ei trebuie să se unească mai întâi pentru proclamarea Evangheliei și apoi pentru influențarea societății civile. Această secțiune a documentului probabil că dezvăluie direcția principală de acțiune promovată de acest document: preocuparea comună pentru societate, nu unitatea teologică. "Orientarea spre convergență și cooperare între catolici și protestanți este, în mare măsură, un rezultat al efortului comun de a proteja viața umană, în mod special viața celor mai vulnerabili dintre noi."

Semnatarii afirmă că împărtășesc dorința de a milita pentru o politică, legislație și cultură care să se bazeze pe adevăruri morale, pentru deplina libertate religioasă, completă separație între biserică și stat (dar nu separarea religiei de viața publică), protejarea tuturor persoanelor, în mod special a celor încă nenăscute, școli care să cultive moralitatea și valorile, libertate în alegerea modalității de școlarizare, eforturi împotriva pornografiei, a cultului violenței, a imoralității și a bigotismului antireligios, pentru cooperare între toate națiunile și pentru promovarea valorilor familiei.

Documentul respinge orice sugestie că aceste convingeri constituie "o agendă religioasă partinică în politica americană", dar susține că ele formează un set de obiective rezonabile pentru "binele

comun" și sunt deschise pentru discuție în arena publică.

Prozelitismul nu este binevenit

Declarația consideră "convertirea la Hristos" ca un rod autentic al mărturiei creștine, dar spune că încercarea de "a câștiga" pe cineva de la o altă credință este inacceptabilă. "Există o distincție necesară între evanghelizare și ceea ce se numește în mod obișnuit prozelitism sau 'furt de oi'. Noi condamnăm practica recrutării de persoane din altă comunitate religioasă în dorința dezvoltării denominaționale sau instituționale proprii. Un asemenea procedeu este lipsit de legitimitate teologică și nu vădește o utilizare înțeleaptă a resurselor."

Solicitat să comenteze această declarație, George W. Reid, directorul Institutului de studii biblice de la Conferința Generală, spune că "în multe privințe, această declarație este contradictorie, recunoscând conflictele teologice și totuși promovând o cooperare funcțională în chestiuni de consens moral. Întrebarea rămâne: Este posibil ca un conglomerat cu aceste caracteristici să aducă acel fel de unitate care va înlocui persecuția din timpul sfârșitului sau să fie un prim pas către ea?"

Efectul documentului

Așa cum sugerează dr. Reid, efectul acestei declarații nu va putea fi vizibil prea curând. Mulți protestanți și catolici, pe măsură ce documentul va ajunge în cercurile lor, îl vor respinge cu vehemență. Dar pentru cercetătorii profeției biblice și ai evenimentelor sfârșitului, chiar redactarea unei asemenea declarații de către lideri catolici și protestanți are o mare importanță. Iată de ce:

1. Pentru prima dată, în aproape 500 de ani, protestanții conservatori au acceptat pe romano-catolici ca frați creștini în deplinul înțeles al cuvântului. Sunt convinși că Martin Luther ar fi șocat, deoarece toți reformatorii și martirii au luptat împotriva Romei, pre-

ferând să moară decât să accepte catolicismul tradițional, antihristul din Apocalipsa.

2. De asemenea, pentru prima dată, protestanții evanghelici s-au angajat în mod serios să-și coordoneze activitățile de evanghelizare cu catolicii.

3. Participanții catolici s-au întrecut pe ei înșiși, reușind să-i determine pe protestanți să condamne prozelitismul între aderenții activi ai altor credințe creștine. Cea care pierde un mare număr de membri este biserica romano-catolică, nu denominațiunile protestante evanghelice.

4. Acum catolicii au aliați între dușmanii lor cei mai vehemenți din trecut - protestanții conservatori evanghelici (protestanții liberali au încetat de mulți ani, lupta cu biserica catolică orientându-se în principal către activități sociale, ei încetând aproape complet orice activitate evanghelică directă care i-ar fi adus în conflict direct cu catolicii din diferite părți ale lumii). Charles Colson a spus la o conferință de presă că protestanții evanghelici de astăzi "au mai mult în comun cu catolicii care cred în Biblie" decât cu protestanții liberali.

5. Ar fi posibil ca, într-o zi, adventiștii de ziua a șaptea să rămână una dintre puținele grupări protestante evanghelice care continuă să protesteze împotriva catolicismului roman și să ajungă în conflict cu restul creștinătății în chestiunea prozelitismului.

6. Mulți evanghelici au legături strânse cu aripa politică conservatoare din Statele Unite și aplicarea filosofiei acestui document ar putea însemna o amenințare reală de impunere a convingerilor lor.

7. Cu un secol în urmă, Ellen White a arătat că protestantismul va da mâna cu catolicismul în zilele sfârșitului, o acțiune care va declanșa persecuția.

Numai viitorul va descoperi efectul deplin al acestui document.

Articol preluat din *Adventist Review*, 23 aprilie 1994, sub semnătura lui Myon Widmer, redactor asociat la *Adventist Review*.

Știri informații anunțuri

ADRA Uganda - misiune dificilă. La cererea guvernului ugandez, șaptesprezece angajați ADRA înhumează aproximativ 100 de cadavre pe zi lângă Golo, Uganda. Acestea reprezintă victime ale războiului civil care continuă să devasteze Ruanda și care sunt aduse de valuri la marginea lacului Victoria. Australianul Barry Chapman, directorul ADRA Uganda, spune că agenția a stabilit o tabără pe țarm pentru a ușura munca. De la începerea misiunii, la 29 mai, au fost înhumeate 8000 de cadavre, dar în fiecare zi alte 80 de corpuri sunt aduse de ape. "Este o misiune dificilă. Acum corpurile sunt intrate în putrefacție și se sparg atunci când lucrătorii încearcă să le pregătească pentru îngropare," spune Chapman. "Dar poporul ugandez ne-a cerut ajutorul și vom face tot ceea ce putem pentru a-i ajuta. Situația este deosebit de primejdioasă pentru că aceste corpuri se descompun, ceea ce va avea efecte nefaste pe termen lung asupra populației și mediului, dacă situația nu este tratată imediat." Locuitorii din preajmă, ca și guvernele Ugandei, Statelor Unite și Australiei au făcut donații către Adra pentru a ajuta eforturile de curățire a zonei. Trei pescari localnici au donat bărci, guvernul ugandez a oferit un tractor și un excavator, Statele Unite au donat fonduri pentru cumpărarea de dezinfectanți, veste de salvare și var, iar guvernul australian a oferit fonduri pentru cumpărarea unui al doilea tractor și a unui mijloc de transport. ADRA este una dintre cele numai patru agenții umanitare internaționale care lucrează la curățirea de cadavre a lacului Victoria. Președintele ADRA, Ralph Watts, spune că agenția va continua această activitate neobișnuită până ce situația pe lacul Victoria nu va mai reprezenta o amenințare pentru sănătatea locuitorilor. (*Comunicat de presă ADRA*, 9 iunie 1994).

Adventist Review din 28 aprilie anunță că trei pastori, conducători de misiune, au fost uciși împreună cu soțiile. De asemenea, 50 dintre cei 300 de studenți ai Universității Adventiste a Africii Centrale și-au pierdut viața.

Radio Vocea Speranței - Tabără de Jurnalism.

(1 - 10 august 1994)

Radio Vocea Speranței vă oferă posibilitatea participării la o tabără de creație și formare în domeniul mass-media, într-un cadru natural deosebit din munții Apuseni.

Cei ce doresc să participe, pot să ne scrie pe adresa: Daniel Nae, str. Argeș nr.8, sector 2, București, cod 72162.

Pentru o mai bună cunoaștere, trimiteți autobiografia și două articole propuse spre difuzare, cel târziu până la 15 iulie a.c.

Informații suplimentare la tel. 01 - 610.52.14.

Tabără de studiu.

Departamentul de tineret al Conferinței Moldova organizează o tabără de studiu și reînvioreare spirituală între 11 și 21 august 1994 în munții Vrancei (Soveja). Invitat special este fr. Gabriel Golea, de la Institutul Teologic Adventist.

Pentru informații și înscriere sunați la telefoanele: (034)115390; (034)123162.

Conferința Generală - Utrecht 1995

Între 29 iunie și 8 iulie 1995 la Utrecht, Olanda, va avea loc Congresul mondial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea (Conferința Generală).

Organizatorii au pus la punct un program special care să faciliteze prezența membrilor din țările Europei răsăritene care au fost zeci de ani lipsiți de acest privilegiu.

Persoanele care doresc să participe se pot înscrie trimițând către trezorerul Uniunii până la 15 august 1994, prin trezorerul conferinței, suma de 200 de dolari. Aceasta reprezintă cazarea în mari dormitoare comune chiar în incinta sălii de congrese și tichet pentru trei mese pe zi, pentru toate cele 10 zile.

Cei ce se înscriu vor menționa următoarele date: numele și prenumele, data și locul nașterii, numele părinților, adresa și numărul de telefon, mijloacele de transport cu care optează să facă deplasarea în Olanda.

Prin biserică se vor asigura invitațiile necesare pentru obținerea vizei.

Alte informații privitoare la taxa pentru viză, cheltuielile de transport (pentru cei care merg cu autocarul), cheltuielile de parcare (pentru cei care folosesc autoturism personal) ș.a. vor fi comunicate ulterior.

Conferința pentru Sabat.

Între 7 și 9 octombrie 1994 se va desfășura la București o Conferință privind Sabatul. Ea este concepută ca un cadru pentru studiu, dezbateri și rugăciune cu privire la înțelegerea și păzirea Sabatului. Între subiectele care vor fi dezbătute se află: Sabatul - între odihnă, slujire și doctrină distinctivă; servicii divine, părtășie în familie și devoțiune personală; copiii și tinerii în Sabat, Sabatul în școlile adventiste, reînviorearea Sabatului în comunitățile foarte mici.

Va participa și dr. Herbert Kiesler, membru al Comitetului de studii biblice al Conferinței Generale. Cei care doresc să participe cu lucrări sunt rugați ca până la data de 15 august să trimită Comitetului de organizare (Aron Moldovan, Adrian Bocăneanu, Gabriel Golea) un rezumat de 20 de rânduri.

Până la 1 septembrie se va comunica prin poștă confirmarea participării.

Camping Adventist - Poiana Brașov.

Începând cu data de 12 iunie 1994 se redeschide tabăra adventistă din Poiana Brașov, pe perioada iunie-iulie-august. Cazarea în corturi, cu tot echipamentul necesar unui confort onorabil, se asigură la un preț minim. Tabăra este deschisă pentru toate vârstele.

Ambianța cadrului natural cu soare, aer și apă rece de izvor, împreună cu un program zilnic de excursii și diverse activități atractive, încununate de focul de tabără din fiecare seară, precum și petrecerea fiecărui Sabat în natură, va oferi fiecărui participant o vacanță sau un concediu plăcut.

Rezervarea perioadei dorite se face anticipat la telefoanele 169595 (Alexandru Popov), 143037 (Ilie Ghegoiu), 151117 (Victor Crăcană).

Școala Misionară de Voluntari.

Regretăm că datorită unor urgențe editoriale, lista absolvenților Școlii Misionare de Voluntari, Nivelul I, n-a putut apărea în numărul prezent, urmând să recuperăm această rubrică în numărul viitor. Vă mulțumim pentru îngăduință.

Dialog la vârf

În prima parte a acestui articol am analizat contextul istoric al textului din Matei 23,15. Am ajuns la concluzia că există un evanghelist adevărat, pe care Isus ni-l poruncește (Matei 28,18-20) și un pseudo-evanghelist (numit aici prozelitism) pe care Isus îl condamnă. Care ar fi câteva diferențe între aceste două tipuri de activități și care este locul lucrării misionare medicale?

1. **E** (vanghelizarea) este o lucrare personală (se adresează persoanei). **MB 35** * **P** (rozelitismul) este o lucrare impersonală (se adresează maselor). **MB 35-36**

2. **E** este un efect natural al mântuirii personale. **CH 32** **P** este un scop în sine, ceva artificial care trebuie să fie programat.

3. **E** presupune zel și cunoștințe. **P** presupune doar zel. **Rom.10,2**

4. Cifrele celor botezați prin **E** sunt treaba Domnului. Chiar dacă există un plan și un program care implică niște cifre, nu există culpabilizare pentru nerealizări obiective sau evidențiere pentru realizări.

Cifrele celor botezați prin **P** sunt treaba omului. Plan, program, realizare, culpabilizare pentru neatințarea planului, evidențiere pentru realizare și chiar depășire. Treaba Domnului este luată în mâinile omului, programele având scopul de a-i determina pe oameni să se conformeze unor standarde exterioare de moralitate. **Ev 635**

5. **E** așază calitatea înaintea cantității. **Ev 320** **P** așază cantitatea înaintea calității.

Dr. Constantin Dinu

6. **E** pornește de jos în sus prin inițiative, inventivitate, riscuri, sacrificii. Pornește de sus în jos numai în sensul că Duhul Sfânt o inspiră. **P** pornește de sus în jos prin directive, indicații și sarcini precise. Pornește de jos în sus numai în sensul că durerile „nolocuitoare“ o inspiră.

7. **E** este diversificată, fiecare dând mărturie după experiența și darurile sau aptitudinile cu care a fost înzestrat. **P** este unilateral, toți (sau aproape toți) sunt înrolați în câteva activități, independent de experiența și aptitudinile fiecăruia.

8. **E** răspunde nevoilor imediate ale omului. **CH 34** **P** nu ține seama de nevoile imediate ale omului.

9. **E** ține cont de psihicul omului, oferind libertate deplină de alegere. **Ev 540** **P** nu ține cont de psihicul omului, căutând să manipuleze conștiința prin tehnici de grăbire a deciziei.

10. Mâna dreaptă a **E** este lucrarea misionară medicală care previne încurcăturile sau te scoate din ele. **MM 238** În **P** lucrarea misionară medicală este ca un braț de lemn cu cârlig care mai mult încurcă decât ajută, când este folosită doar pentru cârlig.

11. **E** intră civilizată, prin bătaie în ușă și după invitația de a da o mărturie. **Ev 540** **P** intră în mod necivilizat, dând buzna sau prin bătaie zilnică asemenea „martorilor“.

12. **E** taie felii mici de teren, pe care le lucrează în adâncime. **Ev 323** **P** taie felii mari de teren, pe care le lucrează superficial.

13. De obicei rezultatele **E** apar în timp. Timpul este privit ca un

aliat, având adesea o acțiune favorabilă. **2 Petru 3,15**. Totul trebuie programat în timp și din timp.

De obicei, rezultatele **P** sunt vizibile imediat (sămânța căzută pe stâncă: **Măt.13,5**). Timpul este privit ca un adversar, având o acțiune nefavorabilă. Totul trebuie programat pentru acum.

14. **E** aduce numai pe prieteni la Hristos. **MH 143** În **P** întreținerea relațiilor de prietenie este timp pierdut. „Prietenia cu lumea este vrăjmășie față de Dumnezeu!“ (**Iacov 4,4**) este înțeles greșit.

15. **E** imbogățește biserica prin trofee de adevărate valori capabile să ajute la rezolvarea problemelor interne. **P** umple biserica în special cu persoane care vor ajuta la complicarea problemelor deja existente și adăugarea de noi probleme, în special de moralitate. **Ev 319-320**

16. **E** nu depinde atât de mult de clădirea pentru întâlniri. În **P** este nevoie de locuri (clădiri) impunătoare pentru întâlniri.

17. În **E** autohtonii bine pregătiți sunt mai buni decât străinii, pentru că ei cunosc mai bine problematica locală. În **P** străinii, indiferent de pregătire, sunt mai buni decât autohtonii pentru că ei au un palmares mai mare și impresiunează prin țara de unde vin.

18. În **E** există o singură credință care are un singur punct: Isus Hristos - Mântuitor Personal. El este esența fiecărei doctrine. Centrul credinței este o persoană.

În **P** există 15, 27 sau 39 de puncte de credință care trebuie să fie acceptate punct cu punct, de multe ori fără nici o legătură între ele. Centrul credinței este un set de dogme.

(continuare în pag. 23)

* În lista următoare, referințele din cărțile Ellen White sunt în ediția engleză.

Comisia pentru nutriție a Conferinței Generale, a publicat mai multe declarații de poziție care reflectă poziția oficială adventistă de ziua a șaptea cu privire la aspecte importante ale alimentației.

Un număr mare de oameni care nu au probleme de sănătate consideră că au nevoie de suplimente farmaceutice de vitamine și elemente minerale, zilnic sau ocazional. Aproximativ jumătate din populația adultă din SUA folosește în mod regulat preparate care adesea conțin fier și alte elemente minerale. În țara noastră ele sunt mai puțin accesibile, și poate tocmai de aceea ele sunt mai mult râvnite. Sunt cu adevărat necesare suplimentele de vitamine și elemente minerale?

Declarație de poziție privind

folosirea suplimentelor de vitamine

Cei mai mari consumatori ai acestor suplimente de vitamine și substanțe minerale sunt femeile gravide, copiii mici și populația în vârstă.

Unii oameni consideră că au nevoie de un plus de vitamine pentru un surplus de energie. Alții cred că boli cum ar fi cancerul, bolile de inimă, virozele obișnuite, artroza și altele sunt produse de deficiențe în vitamine și elemente minerale. Mulți oameni cred că o dietă deficitară este principala cauză a problemelor lor de sănătate. Consumatorii acestor produse farmaceutice susțin că au nevoie de suplimente din cauza solului sărăcit în elemente minerale și a rafinării intense a alimentelor care astfel devin deficitare în aceste substanțe nutritive. Promotorii unor asemenea produse vor să ne convingă de faptul că medicamentele pe bază de vitamine și elemente minerale pot întârzia apariția îmbolnăvirii, pot îndepărta efectele negative ale stresului, pot trata durerile și pot îmbunătăți memoria.

În ciuda lipsei dovezilor că suplimentele de vitamine și elemente minerale pot ajuta altceva decât cazurile destul de rare de deficiențe și tulburări de absorbție, se face o mare reclamă cu privire la beneficiile lor.

Cei mai frecvenți impostori în domeniul medical în America de astăzi sunt considerați a fi promotorii acestor produse pe bază de vitamine și elemente minerale. Cifra de afaceri a acestor produse este de peste 3 miliarde de dolari anual numai în SUA.

Unii oameni au totuși nevoie de suplimente?

Este adevărat că unele grupe de persoane au un risc mai mare de a dobândi anumite deficiențe în unele elemente nutritive. Aceste grupe sunt copiii prematuri, persoanele cu diete foarte sărace în calorii, femeile însărcinate, femeile cu pierderi excesive

de sânge în timpul menstruației, fumătorii învețrați, alcoolicii, persoanele în vârstă care nu se alimentează corespunzător sau care nu pot absorbi în mod adecvat elementele nutritive din alimentația lor și alte persoane al căror necesar de elemente nutritive este modificat prin medicație sau boală. Persoanele care au o alimentație pur vegetariană au nevoie de un supliment de vitamină B₁₂ în mod regulat. Există de asemenea un număr de tulburări ereditare care pot să răspundă la doze mari dintr-o anumită vitamină sau element mineral. Este important ca aceste persoane să se aple sub îngrijire medicală și să nu-și administreze aceste medicamente din proprie inițiativă.

Megadozele de vitamine și elemente minerale

Mulți oameni cred că dacă vitaminele și elementele minerale în cantități mici sunt benefice, aceleași substanțe, în cantități mari (megadoze, doze de cel puțin 5 ori mai mari decât dozele zilnice recomandate) sunt chiar și mai benefice. Această idee este falsă.

Vitaminele și elementele minerale pot fi toxice atunci când sunt consumate în cantități mari. Atunci când mecanismele fiziologice sunt saturate, nici o funcție a organismului nu se mai îmbunătățește prin creșterea aportului de vitamine și elemente minerale. Doze excesive de vitamina A, D, B₆ și C, precum și de elemente minerale cum ar fi zincul și seleniul, au un potențial toxic bine demonstrat.

Dintre toate vitaminele liposolubile, vitamina D este cea mai toxică. La persoanele tinere care au luat megadoze de vitamină A pe o perioadă de 2 ani pentru diferite leziuni dermatologice s-au observat semne și simptome de toxicitate la vitamina A cum ar fi: dureri de cap, căderea părului, pierderea apetitului, uscarea pielii, dureri articulare și vărsături. Dozele mari

de vitamină A sau de analogi de vitamină A sunt deosebit de dăunătoare pentru femeile gravide aflate în primul trimestru de sarcină din cauza riscului de defecte grave și de avort spontan. În timp ce dozele mari de vitamina A sunt toxice, beta-carotenul (pigmentul vegetal care se găsește din abundență în zarzavaturile cu frunze verde închis și în legumele și fructele galben-portocalii) nu este toxic. Persoanele care consumă cantități sporite de alimente bogate în beta-caroten au un risc scăzut pentru cancer.

S-a crezut că vitaminele hidrosolubile sunt netoxice, întrucât ele se excretă rapid. Dar unele vitamine hidrosolubile sunt de fapt toxice. Doze mari de vitamina B₆ (peste 150 mg/zi) se administrează curent pentru sindromul de tunel carpian și pentru sindromul premenstrual. Asemenea cantități pot produce efecte toxice, ce pot fi ireversibile, asupra sistemului nervos periferic. Multe femei care au consumat doze chiar mai mici de 100 mg de vitamina B₆/zi pe o perioadă de peste 6 luni au prezentat diferite simptome neurologice (senzații de amorțeală, arsuri și furnicături la nivelul coloanei vertebrale), dureri toracice precum și senzație de slăbiciune musculară.

Mulți oameni consumă în mod regulat cantități mari de vitamină C încercând să se protejeze astfel de răceli, cancer, boli cardiovasculare și nenumărate alte afecțiuni. De fapt cantitatea de vitamină C necesară zilnic pentru a satura țesuturile este de maxim 100 mg. În studii științifice, pacienții cu cancer care au primit doze mari de vitamină C nu au manifestat îmbunătățiri apreciabile ale stării de sănătate în comparație cu cei care nu au fost tratați cu vitamină C. Un număr de studii au arătat că aceia care consumă până la 6 grame de vitamină C pe zi au tendința să facă tot atât de multe răceli ca și aceia care nu au luat vitamina C, dar episoadele de răceală au fost mai puțin severe și nu au durat la fel de mult. S-au raportat și efecte negative la megadozele de vitamină C. Dozele mari de vitamină C pot de asemenea să determine modificări ale unor constante de laborator, care pot induce în eroare pe medic.

În organism, vitaminele și elementele minerale sunt implicate într-o gamă largă de reacții biochimice. Administrarea unor megadoze dintr-unul sau mai multe microelemente de felul acesta ar putea altera procesul normal de absorbție și metabolism al altor elemente nutritive. Dozele mari de vitamina A și E sunt antagoniste cu acțiunea vitaminei K și prin această cresc necesarul de vitamină K. Suplimentele de fier în doze mari modifică absorbția zincului și a cuprului, în timp ce suplimentele de acid folic administrate prenatal pot scădea absorbția zincului. Suplimentele de vitamine și elemente minerale pot de asemenea să afecteze și acțiunea medicamentelor modificând absorbția, utilizarea sau eliminarea unui anumit medicament. De exemplu, calciul și fierul din suplimentele de elemente minerale pot scădea absorbția peni-

cilinei, iar suplimentele de acid folic interferează cu acțiunea anticonvulsivă a fenitoinii.

Sunt utile suplimentele de calciu?

O dată cu îngrijorarea actuală cu privire la osteoporoză, vânzarea de suplimente de calciu a atins cifre fabuloase. În timp ce părerile sunt împărțite cu privire la întrebarea dacă suplimentele de calciu pot să prevină sau să întârzie apariția osteoporozei, există riscuri în administrarea unor doze mari de calciu. Așa-numitele surse „naturale“ de calciu (cochiliile de stridii, făina de oase și dolomita) conțin adesea cantități semnificative de metale grele cu acțiune toxică. La persoanele susceptibile care consumă cel puțin 1000 mg calciu/zi pot să apară calculi ai tractului urinar. Cantitățile excesive de calciu pot de asemenea să scadă absorbția fierului și să afecteze mecanismele de coagulare normală a sângelui.

Ce putem spune și despre alte suplimente?

Mai există și alte substanțe care se vând ca suplimente și care nu sunt esențiale în dietă. Printre ele sunt și PABA (acidul para-amino-benzoic), bioflavonoidele (vitamina P), acizii nucleici, acidul pangamic, vitamina „B₁₅“, inozitolul și colina. Bani cheltuiți pe asemenea suplimente ar putea fi mult mai înțelept cheltuiți cumpărând alimente sănătoase. De asemenea laetrilul (substanță produsă din sămburii de caisă, conținând amigdalină despre care s-a pretins că este transformată de enzimele din celulele canceroase în substanțe careucid celulele canceroase), nu are nici un efect benefic cunoscut la om și nu combate cancerul, dimpotrivă îl poate produce.

S-a susținut că peștii grași ar scădea riscul pentru boli cardiace întrucât uleiurile nesaturate din pește scad trigliceridele și inhibă coagularea sângelui. Totuși, folosirea acestor uleiuri concentrate de pește nu este recomandată din cauza unor riscuri, ca posibilitatea producerii unor hemoragii, deficitul de vitamina E și intoxicarea cu vitamina A și D. Uleiurile de pește pot de asemenea să conțină cantități mari de substanțe poluante din mediu. Diabeticilor li se contraindică în mod expres folosirea suplimentelor din uleiuri de pește întrucât acestea modifică utilizarea insulinei.

Unii cred că vitaminele naturale sunt mai bune decât cele sintetice. Argumentul acestei pretenții nefondate este că vitaminele naturale se absorb mai bine. Dar vitaminele supranumite „naturale“ sau „organice“ nu numai că sunt mai scumpe, dar în realitate sunt, într-o mare măsură, sintetice.

Ce recomandă Comisia pentru nutriție?

Întrucât suplimentele de vitamine și elemente minerale nu sunt necesare pentru ca majoritatea populației să-și asigure o dietă adecvată din punct de vedere nutritiv și întrucât ele pot fi toxice, ele nu sunt recomandate decât pe baza unei prescripții medicale făcute de către un medic avizat. Asociația Dietetică Americană și Asociația Medicală Americană au sfă-

tuit populația să-și obțină, ori de câte ori este posibil, elementele nutritive din alimente și nu din pastile.

Cercetările au arătat că nu există nici un beneficiu în plus al autoadministrării de suplimente de vitamine și minerale peste dozele zilnice recomandate.

Pentru cei care doresc să ia un supliment, un preparat conținând doze mici de multivitamine sau elemente minerale este mai bun decât consumarea unei game întregi de suplimente puternice. Dar o nutriție adecvată este rezultatul unor opțiuni corecte dintr-o gamă foarte variată de alimente sănătoase și nerafinate.

(urmăre din pag. 20)

9. Bunul simț este esențial pentru cel care vrea să facă **E** cu succes. *Ev 540*

Bunul simț este o slăbiciune pentru cel care vrea să facă **P** cu succes.

20. Familia proprie este centrul preocupărilor și acțiunii de **E**, climatul familial fiind un mijloc de mare eficiență pentru o **E** cu succes. *Is.58,7: „Și nu întoarce spațele semenului tău“ (Cornilescu) sau „celui care este trupul și sângele tău“, după NIV. „Și să nu te eschivezi de datoria pe care o ai față de rudele tale“, după NRSV. 6 T 427.428*

Familia proprie este la periferia preocupărilor și acțiunii „misionare“, climatul familial fiind sacrificat pentru un **P** cu succes.

21. În **E** Biblia și Spiritul Profetic sunt tratatele de bază.

În **P** experiența altora, ca și cea personală, constituie ghidul.

22. **E** adună mai ales pe cei preponderent raționali în aceeași tabără. **P** adună mai ales pe cei preponderent sentimentali de aceeași parte a liniei de front.

23. Cei care fac **E** găesc de lucru și acasă. *CH 33*

Cei care fac **P** trebuie să călătorească mult (*Mat.23,15*).

24. După predica de **E** urmează vizita acasă la cei interesați, aceasta fiind socotită de mare importanță. *Ev. 656*

În **P** după predica de „evangelizare“, urmează apelul, vizita acasă fiind de mai mică importanță.

25. În **E** există o permanentă analiză a acțiunilor întreprinse și a eficienței realizate pentru a evita greșelile și a promova metodele de succes (feed-back). (Analiza retrospectivă este proprie fiecărui proces de dezvoltare pozitivă: Dumnezeu, Creatorul, a analizat ceea ce făcuse. *Geneza 1,31*).

În **P** analiza acțiunilor întreprinse și a eficienței realizate este socotită timp pierdut întrucât noi proiecte, noi acțiuni bat la ușă, cerând toate să intre odată. Nu există feed-back așa încât se ajunge la promovarea (perpetuarea) greșelilor și la evitarea metodelor de evanghelizare care au avut succes. (Creatura nu are timp să analizeze ceea ce a făcut nici pe unități mici de timp - zile, nici pe perioade mai mari de timp - săptămâni, ani, etc.).

26. Cel care face **E** primește sfaturi de la oricine (cu condiția să fie pertinente), organizează discuții pentru lărgirea orizontului, considerarea și a altor puncte de vedere pentru îmbunătățirea permanentă a calității în raport cu idealul. Cel care face **P** nu primește sfaturi de la nimeni. Nu stă la discuție!

27. **E** investește fonduri cu înțelepciune în factorul uman: educație, sau angajează pe cei care pot presta o lucrare de calitate. *Ev 492-493*

P nu investește decât acolo unde ar putea obține rezultate imediate, educația fiind de perspectivă prea lungă. Calitatea este prea scumpă pentru a fi achiziționată. Dacă s-ar putea, totul să fie gratis. *Ev. 491-492*

28. În **E** spiritul de controversă și demonstrație este străin.

În **P** spiritul de demonstrație, de controversă, este specific.

29. **E** mai mult ascultă pe cel cărui i se adresează. **P** nu ascultă, ci doar vorbește.

30. În **E** punctul forte este unitatea de spirit a credincioșilor. *Ioan 17,21*. Ea se manifestă într-o diversitate de acțiuni care se articulează perfect. Acțiunile se desfășoară într-un stil coerent, țintit („toate pentru unul“). *Ev 656*

În **P** este caracteristică diversitatea de spirit, uniformitatea de acțiuni, un stil imprăștiat („unul pentru toate“). *Ev 656*

Lista ar putea fi continuată, dar cred că de acum am început să observăm că aceste două drumuri sunt ca două drepte care par a fi paralele, dar care, din cauza unor foarte mici devieri la început, ajung, după mai mult timp, la distanțe enorme una de cealaltă.

Concluzii

(1) Adevărata lucrare misionară medicală este brațul evanghelismului și nu cărligul prozelitismului. Evanghelizare înseamnă să fii bun și cu cei răi. Lucrarea misionară medicală înseamnă să faci bine chiar și celor care nu-ți îmbrățișează credința. „Căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti“. *Mat.5,45*

(2) Numai succesul care a văzut o sută de veri se poate chema „evangelism pentru că orice vară mai poate vedea un alt succes, dar nu orice succes mai poate vedea o altă vară. Și apropo de palmier. Enciclopediile menționează faptul că palmierul este cel mai folositor arbore de pe toate continentele. Se cunosc astăzi aproximativ 800 de întrebunțări ale acestei familii de arbori din care fac parte și cocotierul, curmalul și bananul. Curcubetele, în schimb, „într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit“ *Iona 4,10*.

În seara aceasta însă, se mai aude încă un „dialog la vârf“...

Sfârșit de cale

Vasile Șchiopoaia s-a născut în ziua de 15 martie 1902 la Broșteni, Suceava, într-o zonă a țării de o mare frumusețe. Angajat la fabrica de celuloză din Piatra Neamț, face cunoștință cu primii credincioși adventiști din acest oraș. Studiind cu asiduitate Biblia, după zile și nopți de rugăciune, convins de adevărurile sfinte, în vara anului 1930 primește botezul în apa Bistriței, la Bacău. Apoi se angajează voluntar în lucrarea de colportaj, fiind apoi titularizat. În 1933 se căsătorește cu cea care a fost Maria Șchiopoaia, soție devotată, înzestrată de Dumnezeu cu spirit misionar. Din colportaj fr.Șchiopoaia este chemat ca pastor ajutor în Conferința Moldova, colaborând cu pionieri ai lucrării ca frații Popov, Bădescu, Alexe, Dorobăț și Gheorghită. Este apoi hirotonit și activează în funcția de consilier la departamente.

Din 1956 fr.Șchiopoaia este transferat la Conferința Oltenia-Banat. Aici a îndeplinit diferite lucrări, funcționând și ca președinte de Conferință într-o perioadă foarte tulburată, până la pensionarea sa în 1962.

A rămas activ până în ultimul an de viață, și a fost iubit și apreciat de frățietatea adventistă din întreaga țară.

Serviciul de înmormântare a avut loc la Craiova, la data de 24 iunie 1993.

„... dar tu du-te până va veni sfârșitul, tu te vei odihni și te vei scula odată, iarăși în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor.” (Daniel 12,3.13) *

Pe 13 aprilie anul curent, la Sibiu, familia, prietenii și frățietatea au condus la odihnă vremelnică pe cel care a fost pastorul pensionar **Corneliu Constantinescu**.

Născut la 11 noiembrie 1925, la Târgoviște, se mai naște încă o dată „din apă și din duh”, la vârsta de 19 ani.

Anii care urmează, tânărul Corneliu este elev la Școala Misionară de la Stupini. Aici el se formează pentru lucrare, dar mai trebuie să treacă încă un botez - armata, 1947 - 1950. Încercarea de foc a armatei ar fi fost prea mică fără epidemia de febră tifoidă care izbucnește pe vas și din care nu rămân decât doi supraviețuitori. Unul din ei este Corneliu.

Primul district este Țigănești (Teleorman), apoi Sibiu, Făgăraș, Mediaș, Făgăraș și Agnita. Alături de dânsul s-a aflat din 1954 Lucia, soția sa. Iacobina și Crina se numără printre bucuriile și împlinirile acestei căsnicii de 40 de ani.

În 1961, după ucenicia alături de fratele Berner, fratele Constantinescu Corneliu este întărit ca pastor la Sibiu.

Anii de slujire i-au adus bucuria câștigării a sute de suflete și păstorirea altor mii, astfel că se poate aplica aici cuvântul care zice: „Cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci.”

Nelu Ion Popa s-a născut la 1 ianuarie 1964 în localitatea Balota, Dolj, și fiind încă destul de tânăr, primește credința adventistă împreună cu toată familia. Activează cu devotament în diferite slujbe în comunitate, dovedind cu prisosință darurile ce-i fuseseră date și pe care le folosea în slujba Stăpânului. Aceasta îi determină pe frații din conducerea bisericii să-l recomande pentru a sluji Evangheliei.

Cu o bucurie nespusă, primește vestea chemării în districtul Meleștești, Dolj, iar pe data de 15 ianuarie 1994 începe activitatea pe ogorul Evangheliei, animat de o viziune spirituală cu planuri pentru extinderea evanghelizării, arătând o față senină de pe care nu lipsea zâmbetul competenței și al spiritualității.

În zorii zilei de Sabat din 16 aprilie 1994, în timp ce se pregătea pentru a merge la ora de rugăciune, firul suav al vieții se întrerupe printr-un neașteptat și necruțător infarct, adormind somnul morții până în dimineața învierii.

Vestea surprinzătoare a morții sale a îndurerat întreaga familie adventă din împrejurimi, rămânând în urmă soția, Edisa, și fetița de 5 ani Rebeca Emina, care așteaptă cu mult dor întâlnirea cu tatăl ei la revenirea Domnului Isus.